

יסודות פרק א

אדם הוליד את שם . שם הוליד את חנוך . חנוך הוליד את קיץ . קיץ הוליד את מהללאל . מהללאל הוליד את ירד . ירד הוליד את חנוך . חנוך הוליד את מתושלח . מתושלח הוליד את למך . למך הוליד את נח . נח הוליד את חם ויפת . בני יפת גומר ומגוג ומדי ויוון וחובל ומשך וחירם . בני גומר אשכנז וריפח וחוגרמה . בני יון אליפז ומרסיש כחיים ודונים . ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים . ויהי בנסעם מקדש וימלאו בקעה ובו' . ויאמרו איש אל רעהו הבה נבנה לנו עיר . וירד ה' לראות את העיר והוא המגדל . ויאמר ה' הן עם אחד ובו' הבה נרדה ונבלה שם שפתם והספין ה' אחת משם על פני כל הארץ על כן קרא שמה בבל . והלכה משפחת בני יפת בארצות אשר נפיתו משם ללשונותם לארצותם לגויהם . בני גומר הם פרנקים (א) היושבים בארץ פרנאל (ב) . על נהרי פרנאל על נהר סינא (ג) . יפתח הם ברטוניים (ד) . היושבים בארץ ברטניא (ה) על יתר לירא ופופים מי סינא ולירא ביש אוקיינוס (ו) . הוא הים הגדול . חוגרמה הם הם עשר משפחות מהם כוזר וסלינד ואליקטום ובולגר (ז) . ורנניאל ובורקי (ח) . ובזו חנוך ואונגר (ט) . וסילמן (י) . כל אלה חנוים בצפון ושמות ארצותם על שמותם והם חנוים על נהרי היתל הוא אסלך . אך אונגר ובולגר וסורלינד חנוים על הנהר הגדול הנקרא דובניא (יא) . בני יון הם יוונים היושבים בארץ מקדוניה (יב) . מדי הם אורלוס היושבים בארץ בורסי . חובל הם היושבים בארץ חוסקאל (יג) . על נהר טישאל (יד) . משך הם שבושי . חירם הם רוטופ (טו) . בושני (טז) . ואנגלישו יושבים על הים הג'ול . רוסי חנוים על נהר צירא השופך בים גורנא . אלישה הם אלמניא (יז) . היושבים בין הרי יונן ופיבחנו (יח) . ומסם לומבורדי (יט) . אשר מעבר לנהרי יונן ופיבחנו . ויבשו ארץ איטליאה וישבו בה עד היום על נהרי פואווי (כ) . וחופניה . ופי פואו שופכים בים בודקיא (כא) . בורנוויא (כב) . היושבים על הנהר הגדול רודני (כג) . מהם ברדיא היושבים על נהר רינוס (כד) . השופך בים הגדול חרטיש . הם בלו עם מקדוניה צדח אחת . מהם חרטים (כה) . ויהי כאשר לכדו ישמעאלים את ארץ פרסים ברחו יושביה בגבול בני יון הם נלחמו עם הסימא אלים אשר בפרסים . כחיים הם רומים החנוים בבקעת כנפניא (כו) . על הים חיבראל (כז) . רודניא הם עם רנישני היושבים תוך ערי לבנון ים אוקיינוס בארץ דינא מכבא ובארנאל בתוך ים הגדול אשר נשבעו לבלתי יעבדו לרומיים ויחבטו בתוך גלי ים אוקיינוס ולא יכלו כי הגיע שם ממלח רומי עד לחרית איי הים . וגליטיאלו (כח) . וקרוואסי (כט) . וסלקיי (ל) וליפיי ולזימי וברכאר וכומין ובומין מבני דודנים יחשבו והם חנוים בחוף הים מגבול בולגרי עד צינדיקאה (לא) . ומשם מושכים עד הגבול עד הים הגדול הם הקראים סקלבי ואומרים אחיים שהם מתיחסים לבני דודנים . ויהי בהפין ה' את בני האדם על פני כל הארץ ויחלקו לחלקים ויהיו בני כחיים לנצחיה אחת ויאלו בבקעת כנפניא וישבו שם על נהר חיבראל ובני חובל תו בתושבנה ויהי גבולם על נהר חיבראל ויבנו להם עיר וקראו שמה סכינה על שם האיש אשר בנה אותה . ובני כחיה בט להם עיר ויקראו שמה פלימנה ויחגאו על בני כחיים בני חובל לאמר לא יחחטו בנו . ויהי צימי הקציר וילכו בני חובל אל מדותיהם . ובחורי בני כחיים נלכפו וילכו אל עיר סכינה ויבנו את בניתיהם ויעלו אל עיר קפאופיאלו וישמעו בני חובל ויבאו עליהם למלחמה ולא יכלו להם כי שגב מהם ההר ויאספו אל ההר כל בחורי בני כחיים ויהי לחקופת השנה ויבאו עוד בני חובל עליהם למלחמה ובני כחיים העלו הילודים מננותיהם על החומה אשר בט ויאמרו אליהם הבאתם למלחמה עם בניכם ועם בניתיכם הלא עממכם יבשרכם חגתו מעתה ויחללו מלחם בם ויוסיפו עוד בני כחיים ויבנו עיר אלא הים ויקראו שמה פירפו ויבנו עוד למרת ויקרא שמה ארייה :

פרק ב בימים ההם ברח לפו בן אליפז בן עשו ממזרים אשר לכדו יוסף בעלוס לקבור את אביו בחברון וילאו בני עשו לקראתו לשקן לו והגבר יד

חם פרנאל (א) פרנקיקיי (ב) דיה טייג (ג) בריוס אדער עפנענדער (ד) סגנלאנד נח הסימס (ה) בילגארט (ו) סייק (ז) חומבן (ח) דאלמיר (יא) דיה דאטי (יב) מאלעדלייטן אדער גייק לאד (יג) ס'סקאל (יד) סוח (טו) קוסלאנד (טז) באסלייטן (יז) דייש לאד (יח) דיה הלסן (יט) לאמבורדי (כ) ס' (כא) נאלנא דיה וסגאל . אדער אטישער בעער (כב) מרגנדער (כג) דער ס'אם דאש (כד) דער רין וברת איין שטאם און קליין אדא (כה) שאפלייט (כו) דער פיב עשו נאליט (כז) קאסלייט (ל) פלאוואקייא (לא) ווענעדי :

חסיפון פרק ג

ולרחוק ולהסקות כל דעת אשר היא לכולת ממנו וגם מן האדמה הביאו מחתים באניות רבות
 וזכרים לבנות ויבנו לה היכלות בהם וכל זאת עשו לה מרוב האהבה בה . וינחשו העם בכפסיה
 ויחזקו בה וזהו להם המלכה יאניה ללילית . ויהי כאשר נלהס לפיטום עם אזדובל בן
 הגיחם והרם מקצת הגשר ויכח מכה רבה מאוד אז נתמלאו יושבי גודלי קנאה וימלך לבס
 עליהם וישפכו את נפשם למוט ויפול אזדובל המלך במלחמה שהיה ויקח לפיטום אופסיונה
 בתי לאשה וימלך לפיטום בחזקה . וסוטים אשר מלך לפיטום מ"ה שנה וימת לפיטום וימלך
 תחיו אביאטום ל"ח שנה וגם הוא בנה היכל גדול וימת אביאטום וימלך תחיו לפיטום ב'
 שנה זה לפיטום נלהס עם יושבי אלמניא (א) וזכרונות בני אלישה וישוים למס עיבד וישב
 ויבן לו היכל לזיפיר והוא היכל כוכב הטגה . ויסגור היכל המורגש הוא כוכב שבתאי והעביר
 את הכניו באת על מזבח לזיפיר . וימת לפיטום וימלך תחיו אטום פרויאטום ל"ז שנים ויבן
 גם הוא היכל לשבתאי . וימת אטום פרויאטום וימלך תחיו אוליבא ל"ס שנים . וימת
 אוליבא וימלך תחיו אביזיום כ"ד שנה ויבן לו היכל לשבתאי . וימת אביזיום וימלך תחיו
 כאפים ויבן היכל לשבתאי . וימת כאפים וימלך תחיו קרפיטו י"ג שנה ויבן היכל לשבתאי .
 וימת קרפיטו וימלך תחיו פביאטום פ' שנה ויבן היכל לשבתאי . וימת פביאטום וימלך
 תחיו אגריפס מ' שנה ויבן היכל לשבתאי . וימת אגריפס וימלך תחיו רומלס י"ס שנה ויבן
 היכל לשבתאי . וימת רומלס וימלך תחיו אבזוסיו ל"ח שנה נלהס עם בני ריפס היושבים
 על נהר לירא ועל בני תורפ (ב) היושבים בפירקיא' על נהר לירא גם הם אשר ברתו מזבני
 אגניאס מלך הפריקא ויבנו את תורפ ואת אבזוס ואת קינדן ויכתיבם אביזוסיו ויבן לו היכל
 לשבתאי . וימת אביזוסיו וימלך תחיו פרוקאס כ"ג שנה ויבן לו היכל לשבתאי . וימת פרוקאס
 וימלך תחיו אימיליאוס מ"ג שנה ויבן היכל לשבתאי . וימת אימיליאוס וימלך תחיו רומלס
 ל"ה שנה וזהו בנה תחלת רומא . בימיו הכה דוד את ארם ואת אדום ויבנה ירושלים בן רחוב
 מלפני דוד . ויבא הדרעזר וזיר בנו בארץ כתיס ויבן להם רומלס המלך . בחוף הים
 בהר ויבנו שם עיר ויקראו שמה לירנתו לשם האיש הבורח מפני דוד ליר משפחת הדרעזר
 ובנו להם עיר אחרת ויקראו אותה אלבאנו הקדומה וישבו בה עד היום הזה . ואז עיר צרמו
 נקבע בחוכה מעין ולפנים רבות נשקה העיר ויכח הים עליה והנה היא נראית בין נופלי ובין
 צולמתי החדשה גם בזה לא נפסק המען ההוא כי עתה הוא נוצע ועולה והשמן השוב הנובע
 ממנה על מי הים ילקטוהו יושבי נאפולי (ג) המיד . וירא אביזוס רומלס יראה גדולה מפני
 דוד . ויבן חומה על כל בניני המלכים אשר מלכו לפניו וישם על היכלות חומה גדולה ובעבות
 אשר מסביב בחוף החומה היראיו החומה מ"ה מילין ויקראו את שם העיר רומא ע"ש רומלס
 וייראו יראה גדול ימי דוד . זה רומלס הגדול שם כל בני כתי' ויקראו את שם הארץ רומניא
 עד היום הזה ויבן היכל עצום לזיבס הוא כוכב לזק וישם לו מועד יום א' ויסגור היכל לזיפיר
 ויעש רומלס מלח' גדול' ויהי לו ברית ביט וזין דוד וימת רומלס וימלך תחיו נומאבו נפיליס
 מ"א שנה . וימת נומאבו נפיליס וימלך תחיו תוליאוס אסתילאוס ל"ב שנה וימת תוליאוס
 אסתילאוס וימלך תחיו פריסקו תרכיטום ל"ז שנה . וימת פריסקו תרכיטום וימלך תחיו
 פירסוס ל"ד שנה . וימת פירסוס וימלך תחיו תרכיטום ל"ה שנה . זה מלך תרכיטום חמד אשה
 מאנשי רומא והיא בעולה בעל ויקחה בחזקה ותהטב האשה ותחטק מרוב צבטתה וימתו ויקומו
 אחיה ובעלה ויארצו לו בהיכל יזים ויבא תרכיטום להשתחוות בהיכל יזיבי וידלגו עליו פתאום
 צהלים וזבים צבולו להשתחוות שם והרוב שלופה בידם ויכוהו וימיאיהו וישבעו רומיים ביום
 ההוא כי לא ימלך עליהם מלך ברומא ויבחרו להם זקני רומא ישיש ועשו ב' מאות ועשרים
 יועלים עמו וישמו אותם עליהם למשול בהם ולנהוג מלכותם וימשול הישיש ונ' מאות וכל'
 יועזיו עמו ויכבשו את כל המערב . ויהי מקץ מאתים וס' שנה וישעוררו מלהמות גדולות
 ועלמות בין ככל ובין רומיים בים וביבשה יבן אשר עזרו את יון שהנהמו על ככל . בעת ההיא
 אשר מרדו ויסו את נהר תיברו אל מקומות אחרות וירצו את קרקע הנהר משער לשער
 ממזבאי בעיר רומא ועד שער אלאו מן העיר ומשער אלתו מהעיר עד הים י"ח מיל כולו רצוף
 נחשם ומשער רומא היואל אל הים עד שער מבוא המים ו' מילין כי שלשה חלקי העיר מזה
 העבר נלהר והחלק הרביעי מעבר הנהר מזה והנהר בחוף המדינה וירצו אנשי יושבי רומא
 את קרקע הנהר למען לא יבאו אניות ויזים שם ממלך ככל כי פחדו ורצו כל באי מזבא
 והנהר כבועה כי לכד בכודלנר ידועלים עיר הקודש וישלחו אליו מנח' ביד שלוחיהם ויכבוט

יוסיבון פרק ג

כס בניה אחרי המלחמה ותקופת המלחמה עד מלך דריוש המלך ויחזרו עוד להלחם ויהי בפקיד אלהים על ככל כל אשר דבר על ידי ישעיהו בן אמוץ הנביא ועל ידי ירמיהו בן חלקיהו על אודותיה העיר ה' עליהם את ב' מלכי גוים גדולים ואדירים את דריוש מלך מדי ואת כורש מלך פרס ויחתחן כורש בדריוש ויקח את בנו לו לאשה ויחזרו שניהם יחד וישעו במלך כשדים וימרדו על בלשצר המלך. אז התגרו מלחמה גדולה במחלת המלחמה נלחמו הכשדים וישלו. מלכים רבים מגדודי מדי ופרס. ויחתקו עוד ב' המלכים האלה את מעמדם ומלחמתם וחתרו עוד מלחמה גדולה ועלימה ביניהם וישלו מאלה ומאלה רבים וישפכו דם נפשות רבות לאין מספר ויגושו הכשדים וירדפו כורש ודריוש וחיליהם ויכוס ויכחוס עד מקום קרוב מצבל המלך יוס אחד וימו שם כורש ודריוש וכל מהניהם ויהי כראות בלשצר וישלח את כל צבא הגבורים ואלף שריו מן שרי כשדים ועממם אגודת הפרסיים אשר בהיכל המלך רבה ועממה מאל ויאלו מצבל בפנות היום וילכו כל הלילה ויהי באשמורת הבקר החזו להכות במחנה כורש ודריוש ויחבבל המחנה ויגם מחנה מדי ויעמוד כורש וכל ממנהו לפני כשדים וילחם עממם וישב אותם מרדוף אחרי מדי. ויהי בהיום הלילה נסרדם המלחמה וירצו לנפול מחללי מדי ופרס כי נחוסו שרי בלשצר הגבורים ויעש להם המלך בלשצר משתה גדול ויחן להם במשתה כסף והזהב וישתה בלשצר מאל עם אלף שריו וישב עממם לאכול ולשתות ויחריבו לשבת כל היום ההוא וכל הלילה וישתה מן היין בלשצר מאל כנגד שריו ויהי כפזב לב המלך ביין ויאמר להביא את כלי הכסף והזהב אשר בגלה נבוכדנצר מלך כשדים עם הגולה אשר הגלה מירושלים לצבל ויחלל המלך את כלי הקודש וישתה בן יין הוא וכל שריו ושלגשו. וירא אלהיו ויקצוף מאד ויקרא לכליו כלי הקדש וישלח לקרוב על קיר בית המלך מכתב קשה להודיעו את הגזרה אשר נזר עליו ה' אלהיו ועל ממלכתו ויבא המכתב ויכתוב לו בדיק רכה מנורת המלך ואלה הדברים אשר כתב חשב שקל והפרסיים י"ם מנה שקל ופרסו; אבל האריות היו לשון קדש והמכתב לשון חרמיה וירא המלך בלשצר את האצבעות כוהבות ושאר הגולה לא ראו כי היה המראה נורא מאד ע"כ נבהל המלך בלשצר ויבחד מאד וירעדו כל חבריו וינט לבבו ויחפרדו כל עלמותיו ונשתנה דמות פניו והפרסיים אשר היו עמו לא ראו את המראה אז שלח המלך ויקרא לדיניאל ויבא לפני המלך ויקרא לראת המכתב ופירש לו את הדברים וביאר אותם לו באר היטב ויאמר דיניאל אל המלך כסבלת מאל על אשר חללה את כלי בית אלהי ישראל אשר בירושלים ועל כן קנא ה' אלהי ישראל לכלי בית מקדשו וישלח את מלאכתו לכתוב לך את הדברים ואלה הדברים אשר במכתב חשב שקל והפרסיים זה פירשתה חשב סכר אלהי ישראל את מנין ימי אויבו וקץ אוהם. שקל שקל אויבו במאוסים ומלא חסר. והפרסיים הפרים אלהי ישראל את הממלכה מיד אויבו וחתנה לדריוש ולכורש מלכי מדי ופרס הנלחמים עמך להיות ממלכתך ביניהם. ויהי כשמוע המלך ושריו את ההכרזן הזה מפי דיניאל איש המודות עבד ה' ויחרדו האנשים הרדה גדולה ויקומו וילכו איש לביתו וישלח המלך בלשצר לבדו עם סריטו ואנשי ביתו. ויהי היא נרגז ונבהל ותכסהו שלמות וחסלו עליו חרדמה ויישן כאחד המיטים לפחד מגורמו ויהי שם בארמיין בית המלך סרים אחד מוקמי נבוכדנצר מעבדיו נכבד ושוא פנים. ויחשוב בלבו לאמר הלא זה דיניאל שנקרא שמו בלשצר כשם אלהי אדוני נבוכדנצר אשר פתח לו את חלומותיו ולא נפל מכל דבריו אלה אשר לא היה וילדקו כל דבריו ועשה דבר אל אדוני בלשצר המלך כדברים האלה ועשה אכרות את ראשו ואלה בו אל מלכי מדי ופרס. ויהי בלילה ההוא כשכב המלך בלשצר על פנתו ויקם הסרים ויד את המלך וימימיהו וישא את ראשו מעליו וישארו ויברח עמו אל מחנה כורש ודריוש מלכי מדי ופרס ויחן להם את ראש בלשצר ויספר להם את כל רעה בלשצר לכל כלי בית אלהים אשר בירושלים כאשר חללם במשתה היין וכאשר שלח ה' מלאכו ויכתב בלו המכתב ויפרש לו את המכתב דיניאל איש חמוד' ויזכירוהו על הדבר' אשר עשה בלשצר אשר מלאו לבו לחלל כל כלי בית ה' ויבא עליו ה' את הרעה הזאת אשר תראוה עיניכם היום. ויהי כשמוע כורש ודריוש את הדברים אשר דבר הסרים ויקדו וישתחוו לה' אלהי השמים ויאמר כורש ברוך ה' אלהי הכלים האלה ואלהי היכל אשר היה בירושלים וביהוד' אשר עשה נקמה ביום אשר חלל את כלי בית מקדשו כי מאל ומקדם שמענו כי אתה הוא אדון כל הארץ ואלהי כל הבריות וינצח כל העולם ואמנם עשה ידעתי כי גדול ה' מכל אלהים ובידו הממשלה להסיר מלכים ולהקים מלכים

למד מלך נורא נטח את היכל ה' אלהיו אשר בירושלים ולפתח את הגולה עבד

הסיפון פרק ג

לירושלים ולהשיב לה כל הקודש אל הסיכל אשר צירפתים. ויהי אחרי הדברים האלה ויקרא
 כורש ודריש מלך מדי בחיל כבד מאד וישחיתו את כל ארץ כשדים ויחטו על ככל וילחמו עליה
 ויבטו לפי חרב מאיש ועד אשה מעולל ועד יונק באיש א' ובחורים הרבו ברחובותיה ובמלוחיה
 דרסו בפרסי הסוסים וכל שריה וזקניה חקו בחבלים וכל הרותיה בקעו וכל עולליה נפצו
 על הסלע וינקסו ה' מבבל את דם עבדיו השפוך ואת נקמתם היכלו ועירו ועמו. ויהי אחרי
 כן ויחלקו שני המלכים את כל מלכות כשדים מחוזה לבבל. עד הנה בא הקץ למלכות כשדים.
 ויקח דריוש את בבל ואת גנותיה ואת הים המלך וישב על כסא בבלצר המלך וימלוך בבבל.
 והמלך כורש לקח את כל מלכות כשדים מחוזה לבבל עד דברי מלכי כשדים. ויעשו
 מלכות פרס ומדי. ודריוש המדי קבל את מלכות כשדים לעת זקנתו וימלוך במדינה בבל.
 ויהי כשנת דריוש על כסא מלכותו בבבל וישאל על דניאל וישלח ויביאורו אליו ויופס לו כסא
 וישב לפניו ויאמר לו האתה זה דניאל ויאמר אני ויאמר לו מה לי עשה ואעשה כי רוח א' הו
 השמים כך אל נא השפוך עצמך ממני כי זקנתי ואפס כחי ויגיעוני דרכי וער וחמ מלחמות
 בצבאי והשפוך לוקנתי לטות ולא אוכל ללאת ולבא במשא סורח עמי לשפוט בין איש לאיש
 להקדיק ולהרשיע כי כבד ממני הדבר ויען דניאל את המלך דריוש לאמר יסקוד נא המלך
 ש' אשה פקידים אשי: ח' ל ואמת לשאת את כורש משא העם ובפסו בין איש לאיש להקל ממך
 את כובד סורח משא העם והמלך ימות בביתו והיה הדבר הגדול אשר יקשה מהם יקריבו
 אל המלך והיה המלך וכסאו נקי ולא יראה עוד בסורח העם ויעש המלך דריוש כן ויפקוד
 על העם שני שרי צבאות ואת דניאל הפקיד על שניה' לשפוט את העם וירגיט המלך בהיכלו
 וישלח דריוש מכתב בכל ארץ ממסלתו לאמר כי אלהי השמים נתן צירי את כל ממלכות הארץ
 ויכבד עלי סורח משאם כי קלה נפשי מזוקן ואשיגה מדניאל עשה ויעלני עלת אחת ואשמה
 לעלמו ואונות וארבע בתוך צ' ה' ויקל ממני סורח המשא ועשה תנו כבוד לאלהי דניאל
 והאמינו בו ושהרוהו תמיד ודרשו אליו כי אלהי גדול הוא על כל אלהים וידוע יהיה לכל דניאל
 מלכותו כי כעלה דניאל כן עשיתי ואפקד על כל ארץ ממסלתי שני שרי צבאות להם ישמעו
 כל העם למשפט ולכל משא וסורח והקל מעלי סורח העם ואת דניאל: מתיח על שני השרים
 האלה לשמעו לו לכל אשר יורם למשפט העם לבלתי חמר דבריו ולגשת כל אשר יאס לכל
 דבר כי אני שמתיו לי למשנה ואת שרי החיל נחתי חתה ידו ומפיר דת המלך לא יחיה
 וישמעו שרי המדינות וכל העם את מצוה המלך ואת אשר הקל המשא מעליו וירגיט המלך
 בתוך הארצות ויישב בשיניהם הדבר. ודניאל איש חמודות הוא משנה למלך והיואל והבא
 לפני המלך והשרים והפחות והפרתמים ושרי המדינות ותמים כבוד לדניאל כי רוח אלהים
 בו. ויהי אחר הדברים האלה ויקראו דניאל שני שרי החיל עם יתר השרים והסגנים והפחות
 וגדולי הממלכה ויועדו כולם יחד לחרות חק ולכרות ברית לאמר על דניאל להזיקו למצוא
 עליהם להכפיל את דניאל לפני המלך והשרים ויועצו כולם ויכרתו ברית לאמר כי כל איש קטן
 או גדול שר ומושל או מכל רבי החילים אשר יחלה פני כל אלוה לשאול או לבקש ולהחנות
 על כל דבר למן היום עד ש'שים יום בלתי מן המלך לבדו יהיה למאכל אריות ולא יגאל על ידי
 המלך ולא יפדה בכל הון יקר ערבו לקיום דת אשר חתרה ובכל זה לא ידע דניאל את
 מזימתם כי עליו הערימו סודם כי אמרו הם לא נלכדנו בדת אלהיו לא נוכל להכשילו והם לא
 הביטו כי כאשר דניאל נאמן לאלהיו כן אלהיו נאמן לו. ויכתבו האנשים את הדברים האלה
 אשר קיימו על ספר ורשע כל איש בכתב ידו ויחתמו איש ואיש בהותמו לחוק דת הספר
 ויבישו האנשים דת הספר אל המלך בידם וישלח המלך את ידו ויקחהו ויקראהו בחומו ולא
 שם לבי לערמחם אשר הערימו על דניאל להכשילו ויקיים להם המלך את דת הספר ככל
 הכתוב בו ויחתום גם המלך את הספר ויח' הו לכופרי המלך למשמחת לעם פקודתו. ויהי
 לימים וישופטו האנשים לחור סביבות בית ד' אל לדעתה את אשר יעשה למען מצוא עליהם
 להעטולל במהשבתם על דניאל. ויהי בלכתם כה וכה הביכות בית דניאל וימלאו עלמה
 קענה משחקה נכה פחה השער אשר לדניאל וישאלוהו לאמר איך דניאל ומה הוא עושה ואתן
 להם לאמר כנה הוא בעלייתו טוחן שבת והסלס לאלהיו ומתפלל נכה החלון הפונה נגד בית
 אלהים אשר צירפתים ויאמינו האנשי' ויהשו לעלות אליו אל העליה אשר הוא מתפלל שמה
 ומלאוהו כורש על ברכיו ארצה וכסו סרופות השמים כי שלשה פעמים ביום סוב דניאל
 מחולל אל' ש' ופודס לאלהיו כי המתפלל פ' ה' כול מדבר וקורא בפסג השרים כרי ה' מדבר

יוסיפון פרק ג

עמו וכן עשה דניאל וכי משפטו כל הימים ויהי בנא האנשים בית דניאל והוא מחסלל ומתיר
 ולא נחה מפניהם ולא נחדד לבבו לקול שאונס עד כלותו את חפלתו ויעלו עליו סמיה
 ויחנהו ויוליכוהו אל המלך ויהי כראות המלך את דניאל הוזהר ביד השמים ויחדד פתחו
 ויחמה מאד וידע כי למעט עשו וקיימו את הדת ויאמר המלך לשכרים מה זאת עשה אל
 דניאל ויעניו האנשים את המלך לאמר הנה לפניך כחצו ותחמנו וגם בדת מדוי ופטר השם את
 להמיר וכן להסיר כי כל איש שר גדול או קטן אשר ישאל הו' ידעו לכל אלוה כל ימי החיים
 הזה רק מן המלך לבדו יתן למאכל אריות והנה דניאל נמלא ברוח ביתו כורע ומשתחו ומתהלל
 לאלוה למען הפך את מלכות המלך ואת דתו מדוי וברם אשר אתן להמיר ומשה אל יעג לנו
 להסיר את דתנו הנה אותו בדיעו וישליכוהו אל הבור לאריות למען לא יעג עוד אחר להסיר
 דתו מדוי ופרסו ויען המלך את השכרים לאמר הערממה לשוא הסוד הזה על דניאל אל לכם
 להבגרות בו חדלו לכם ממנו כי יהודי הוא ואיש טורא מאד ועוזו פן יפרוך בכם וישח חכם
 והשכרים האלה החזיקו את ידיהם בדניאל לבלעו ולהפילו אל בור האריות והמלך טעי
 לישועה דניאל ואין מכלם אחד אשר עזר למלך לישועה דניאל כי כלם אינם למפלתו ולהחזירו
 וימאן המלך לשמוע אליהם ויירבו השכרים במלך והמלך בשכרים על דניאל עד בא השמש
 ויהי כראותם כי יד המלך עמו אחרו למלך פה אחד יהדיו דע נא ורצה אם לא תכבירנה
 בדיעו גם חוקך ידענו כי חסר דתו מדוי ופרס וירא המלך כי נועדו כלם להתקשר עליו בגלל
 דניאל וירף ידו ממנו ויסגירוהו בידם ויאמר אליהם המלך הגידו נא לי אם יעלהו אלהיו מתי
 האריות אלה חסתירו חרפתכם וכלימתכם הלא נהנתו כלכם חתתו לאריות להכלה ויאמרו
 כולם יהי כן וירב המלך עם השכרים עד עת בא השמש ויאמר המלך אל דניאל הנה נועדו
 השדים כולם האלה להפילך אל בור האריות ואלהים אלהי השמים אשר נתן לך רוח הקודש
 הוא יחוס את פיהם ממך ואני נקי לפני אלהים כי בקשתי להציל ולא יכלתי וימשכו האנשים
 את דניאל וישליכוהו אל הבור ובבור עשרה אריות סגורים בו וזה חקם ארובים וסורסיה
 עשרה נאן ועשר גויה חדס וירעיבום ביום ההוא מצלי כרף ולא האכילום מאומה למען
 יחישו לאכול את דניאל ויהי בדת דניאל אל בור האריות ויסגרו אליו פנים וילתכוהו
 ויעינו אליו וזבוחם וישירו לקראתו כאשר ישישו הכלבים אל אדוניהם בבואם מן השדה
 והשכרים הפכו רבן גדולה ויסגרו את הבור ויחוס המלך על פי הבור שפעתו ובפעתה
 כל השכרים וילכו איש לביתו ודניאל מהלל את שם אלהיו וקול רנה ותודת והתלה כל הלילה עד
 הבקר והאריות רובצים סביבותיו ומקשיבים לקול רנתו והמלך הלך אל ביתו אבל זמר נפש
 לחם לא אכל ומים לא שחה וגם כל שחוק כמשפחה לא נשמע לפניו ולא נחלו כליו מעליו כי
 נאכל מאד על דניאל ותדד שחמו מעיניו כי נעצב מאד על קשר השכרים על דניאל ויתמרמר המלך
 באחמתו והוא מתהפך על גדליו ויען ויאמר מי יתן והו' בקר וראיתי מה נעש' בדניאל ומה פעל
 ה' בו ויהי ביום ההוא עת הורד דניאל אל בור האריות והנה חבוקק הגביה בחרץ יהודה
 בא מחזירו לפנות הערב עת עץ השמש ויכרה כרה לקוצרים והוא נשא את הכרחה בידו
 להביט לפניהם לאכול והנה דבר ה' אליו לאמר לך והולכת את הארחה הזאת אל דניאל עבדי
 בחרץ כשדים אל בור האריות אשר הורד שמה ויאמר אתה אלהימי וילכתי שמה בעת הזאת
 ורחוק ממני הדרך והנה מלאך נשאו בגלות ראשו והארחה בידו ויניחנהו אל חוך הבור אל
 דניאל ויאכל וישח עמו ויוליכוהו המלאך וישביחוהו אל מקומו אשר נשאו משם במרם כל הקוצרים
 לאכול ודניאל מרנ ומשבח ומודה ומהלל לה' כי צפה בישועתו כי המחסלל עם אלהיו
 הוא מדבר והקורא בדה אלהיו מדבר עם אלהיו ודניאל לא מואש מהסדיו ויהי עד כה ועד כה
 ויאיר אור הבקק ויקם המלך וימהר ללכת אל הבור וישמע את קול רנת דניאל וטעם חסלו
 ולא יכול לדבר לו כי נפרץ קולו מן הבבו ויתחוק לבו ויקרא דניאל דניאל ההלך אלהים
 מהאריות ולא נכרפת ויען דניאל אל המלך אמנם כי חשכתי האלהים מסי האריות ויחוסו
 את פיהם ממני וישירו לקראתי משום בני ביתי כי בן אדם אלהי אשר צפתחי וגם ארחה
 פלוחה אלי חמש על די חבוקק הגביה ברות אלהי . אך אדוני המלך לא חסתיני וכל על
 לא נמלא בני לפתך וכל החבולה ופפע לא מצאתי בו וישלח המלך ויקרא את השכרים אשמי
 עמית דניאל ויבאו כלם אל המלך והוא נצב אל הבור ויאמר להם דעו נא וראו את חותם
 מצעותיכם החתום אל הבור ויאמרו כאשר חתמנו בן נמלא . ויען המלך ויגולו את ההקן מעל
 פי הבור ויריט את דניאל מתוך הבור מרפא הם ופלאם וכל חבולה לא נראה ביה

יוסיפון פרק ג

האֱלֹהִים לַפְּלִאִוֹת אֱלֹהֵי דֵינְאֵל וַיֹּאמְרוּ גְדוֹל אֱלֹהֵי דֵינְאֵל מִכָּל אֱלֹהִים וַיִּקְרָא הַמֶּלֶךְ אֶת עֲבָדָיו וַיִּכְתְּבוּ אֶת הַשְּׂרָפִים אֲשֶׁר הִשְׁמִינוּ אֶת דֵינְאֵל וְאֲשֶׁר הִעֲרִימוּ עָלָיו הַסּוּד יַחְדָּו כּוֹס כְּלֵחַ וַיִּסְיֵנוּ אֶתְּם בְּחֹךְ צוּר הָאֲרִיזוֹת וּבְצַרְסֵי יַגְשׁוּ אֶל קַרְקַע הַבּוֹר וְהָאֲרִיזוֹת קָפְזוּ לִקְרַחְתָּם כִּי לֹא מָרַשׁ מִרַף מִחֻמּוֹ שְׁלֹשִׁים וַיִּבְלָעוּם כְּלִבְיֹבוֹת וְאֵם עֲמֻמְוִהִים כִּרְסָמוֹ וְהִדְקִי וַיִּשְׁלַח עֲלֵיהֶם הָאֲרִיזוֹת מִחוּךְ הַבּוֹר וַיִּלָּךְ קוֹל שְׂאוֹם לִמְרַחֵק וַיִּתְרָדוּ לֵק לֵס כֹּל הַעַם כִּי אָמְרוּ וַיֵּלְאוּ הָאֲרִיזוֹת מִן הַבּוֹר . וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ אֶל בֵּיתוֹ הוּא וּדְנִיָּאֵל . וַיּוֹסֵף ה' לְדֵינְאֵל כְּבוֹד וּגְדוּלָה וְהוֹסֵד בְּעֵינָיו וְכָל הָעַם . שֶׁעָלָה הָיָא זִוָּה הַמֶּלֶךְ לְהַעֲבִיר קוֹל בְּכָל מַלְכוּתוֹ לְאָמַר אֵין בְּכָל אֱלֹהִים אֲשֶׁלְּמֵינָה דֵינְאֵל מִרְחָא לְכַפְּלֵיָה פְּלִאֹת וְחַטְמוֹת מִי בְּכַם עִם כְּחַלְתוֹ יְהִי אֱלֹהֵיו עִמּוֹ וַעֲלֵי וַיִּבְנֶה אֶת בֵּית אֱלֹהִים אֲשֶׁר בֵּיתוֹהָ וְהָיָא חֲתָן מֵאֲלֹהֵי כֶּסֶף וְזָבַב לְכָל בְּדַק הַמַּלְאָכָה עַד כְּלוּחָה . וַיִּשְׁלַח סָפְרִים צִיד הַרְגִים אֶל כָּל עִיר וְעִיר בְּכָל מַלְכוּתוֹ לִשְׁמַח אֶת הַיְהוּדִים לַעֲלוֹת וּלְבָנוֹת אֶת בֵּית ה' אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַיִם הָיָא שְׂנֵה אַחַת לְכוּרֵם לְמַלְכוֹ עַל מַלְכוֹת כְּשָׁדִים . אִזְ שִׁלַּח הַמֶּלֶךְ אֲגָרוֹת אֶל כָּל שָׂרֵי עָבֵר הַנְּהָר אֶל הַסַּחְתָּה לְהִיָּת כְּבוּיָם יַחְדָּו לַעֲזֹרָה הַיְהוּדִים וְלַחַם דִּי מִמְּסוּרָם לְבָנִין לַעֲמֵם וְלַחֲבִיטִים וְלַחֲמִים וּלְשִׁמּוֹן וּלְחִירוֹת וּלְכָל חֲפָן הַבָּנִין עַד כְּלוּחָם לְבָנוֹת וּגַם סָפְרִים וְאִילִיָּם וּבְכֻשִׁים לְכָל דְּבַר זְמֻחָהּ וְאִישׁ לֹא יִזְיַק לְכָל מַלְאָכְתָּם וְקוּמוּ הַיְהוּדִים כָּל דְּבִיב לְבַלְעוֹת אֶל בֵּית הָאֱלֹהִים אַרְבַּע רִבּוּא וְעַמְמָה בְּרַחֲשָׁם עֲזָרָה הַסּוּפֵר וְאִלְיָקִים הַכֶּהֵן הַגְּדוֹל וַיִּשְׁעֵי וּמַדְבֵּי וְשֹׁאֵר דְּלִשְׁי הַשְּׂבֹתָה וַיְהוּדָה וּבְנֵימִין וַיִּלְכוּ הַלֹּךְ עַד עָבֵר הַנְּהָר וַיִּבְאֹו יְרוּשָׁלַיִם וַיַּחֲלוּ לִיסֵד אֶת בֵּית הָאֱלֹהִים . וַיְהִי צִיָּסָם וְחֲתוֹן לֶסֶם הַמַּלְאָכָה וַיִּקְוִמוּ אֲשֶׁר בְּנֵי בְלִיעַל מִשְׁפָּחָתָה הַעוֹבָדִים בְּגוֹלִים לְרֵי יְהוּדָה וּבְנֵימִין סְבָלֵם הַחוּרֵי וְסוֹבְבֵי הַעֲמֻמִּי וּבְשֵׁם הַעֲרָבִי עִם רִבִּים מֵאֲרֵרֵי יְהוּדָה וּבְנֵימִין וַיִּכְתְּבוּ שְׂנֵהָ עַל יוֹשְׁבֵי יְהוּדָה וַיְרוּשָׁלַיִם עֲבָדֵי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וַיִּשְׁלַחוּ אֶת הַמַּכְחָב לַמֶּלֶךְ פָּרַם לְאָמַר יָדוּעַ הָיָה לְכַם כִּי אֵם חֲנֻנָה קָרִיַח יְרוּשָׁלַיִם לְכַם חֲסִיָּה לְמוֹקֵם וּלְפִשְׁעֵי רַב וְקִשְׁרָה גְדוֹל בְּכַם כִּי מִימֵי קֹדֶם הָיוּ יוֹשְׁבֵיהֶם עֲזִים וְקָשִׁים וְחוֹבְלִים בְּרוּחֵים וּבְכָל הָאֲרָץ עַל כֵּן הֲרָג עֲלֵיהֶם וּבְכֹדֶנְאֵלֵךְ מֶלֶךְ כְּשָׁדִים וַיִּשְׁחִיחָה וַיְגַלֵּה אֶת עַמְמָה אֶל כָּל הָאֲרָצוֹת אִזְ נָמוּ הַמַּלְכִים וַיִּרְגְּשׁוּ אִישׁ בְּמִקּוּמוֹ ע"ב בָּחֲנוּ לְהוֹדִיעַ לַמֶּלֶךְ אֶת כָּל זֹאת לְדַעַת אֶת אֲמוּנָתוֹ כִּי לֹאם שְׁלַחן הַמֶּלֶךְ אֲבָלְנוּ וְחִלְלֵיהֶם לָנוּ לְרָחוֹת בְּשִׁלְחוֹן הַמְּלוּכָה . וַיְהִי כְּבוֹא הַסֹּפֵר אֶל הַמֶּלֶךְ וַחֲשַׁבְתָּ הַמַּלְאָכָה עַד שְׂנֵהָ ב' לְדַרְיֹוֹת הַמֶּלֶךְ . וַיְהִי כְּשֶׁבַח דְּרִיּוֹת הַמֶּלֶךְ עַל כֹּחַ הַמְּלוּכָה וַיִּשְׁאַל עַל דֵינְאֵל אִישׁ חַטְמוֹתָה עַד עַבְדֵי ה' לְרָחוֹת חַמְתָּמוֹ וְלַדַּעַת שְׁלַחוּ וַיִּבְאֹו אֶת דֵינְאֵל לְפָנָיו וַיַּחֲקֵרוּ וַיִּנְסְחוּ וַיִּבְנוּ בֵּית בְּעַתְּוִים כְּשִׁמְעַת אֲשֶׁר שָׁמַע עָלָיו וַיִּשְׁמַח וַיְהַלְבֵּהוּ מֵאִדּוּ וַיִּשְׁיַמְהוּ לוֹ לְיוֹעֵץ וּלְמַשְׁנֵה כְּשֶׁאֵשׁ הָיָה לְפָנָיו . וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּחְמוֹג דְּרִיּוֹת חַטְמוֹתָה בְּכָל בְּלִי אֱלֹהֵי בְּכָל וַיִּכַּן הַמֶּלֶךְ אֶת הַמַּנְתְּהָ הַקָּרִיב אֶל בֵּל וְזֵה מִשְׁפַּח מִנְחָתוֹ פֶּר אֶחָד וְעֶשְׂרֵה אִילִים וּמֵאָה בְּנֵי יוֹנָה וּמֵאָה כְּבָשִׂים וּשְׁבַעֲשִׁים כֶּרֶם מִשְׁעוֹ לְחַם שְׁלַחוּ וְעֶשְׂרֵה כְּדֵי יִין לְמַעֲרַכְתָּ שְׁלַחוּ כֹּה הָיָה מִשְׁפָּחוֹ לְיוֹם . וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲרְבוּ הַשְּׁלַחָן לְפָנָיו ב' וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְדֵינְאֵל מִי יִתֵּן וְהַמַּנְתְּהָ בְּדַח בֵּל הַשְּׁלֹחִים הַגְּדוֹל אֲשֶׁר לָנוּ אֲשֶׁר יִשְׁכַּל בְּמַעֲרַכְתָּ הַשְּׁלַחָן הַזֶּה . וַיַּעַן דֵינְאֵל אֶל הַמֶּלֶךְ לְאָמַר אֵל גַּא יִסְיַחֵךְ וְאֵל גַּא יִפְתָּה לְבַל הַמֶּלֶךְ בְּדַבַּר הַזֶּה בְּכָל כִּי הִבֵּל חוֹבוֹ הוּא וְרוּחַ אֵין בּוֹ כִּי מַעֲשֵׂה יְדֵי אֲמוּנָה הוּא אִיכְכָה יִשְׁכַּל וְאִיכְכָה יִשְׁחָה רַק כְּהֵנּוּ הֵם הַשְּׁלֹחִים אֶת מַעֲרַכְתָּ שְׁלַחוּ וְעוֹלוֹתוֹ וְאֶתָּה אֵם חֲשַׁמְעֵי לִי לְהַסְבִּיר אֶת כְּהֵנּוּ בִּידֵי וְאִי אֲבִיד אֶת עֲרַמְתָּם וְאֵם עֲשִׂייתָם אֲשֶׁר מִפְּתוּיִם אֶת קַךְ וְעַמְךָ לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְהַבֵּל וְחַבוּרָה . וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ לוֹ יְהִי כְּדַבְּרֵךְ . וַיֵּלֶךְ דֵינְאֵל וַיִּסְגְּרוּ אֶת דְּלִמּוֹת הַסִּיכָל אֲשֶׁר לְכָל וְאֵם שְׁעָרָיו בְּלִחֵי כְּשֶׁעַר אֲשֶׁר בָּא הַמֶּלֶךְ אִזְ אָמַר דֵינְאֵל הַגִּישׁוּ אֵלָי הַאֲשֶׁר יִפְרֹשׁ אֶת הַאֲפֶר עַל פְּנֵי הַרְגָּפֵי אֲשֶׁר לְהִיכָל בֵּל וְהַכְּהֵיטִים לֹא יִדְעוּ מַה דֵינְאֵל עוֹשֶׂה וַיְהִי כְּלוּחָם לַעֲשׂוֹת כֵּן וַיֵּלֶךְ הַמֶּלֶךְ וּדְנִיָּאֵל מִן הַשְּׁעַר אֲשֶׁר בָּחוּ בֵּי הַמָּה וְנַעֲרִיבָם . וַיֵּלֶךְ וַיִּסְגְּרׁוּ אֶת הַשְּׁעַר וַיַּחֲסֵם הַמֶּלֶךְ אֶת הַשְּׁעַר בְּסַבְעָתוֹ וּבְסַבְעָתָה דֵינְאֵל וַיִּלְכוּ אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּלְיָנוּ וַיְהִי בְּבִקְרָה וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ לִקְרָא לְדֵינְאֵל לְרָחוֹת וּלְדַעַת מַה פִּעַל בֵּל וַיִּלְכוּ עַד שְׁעָרֵי הַסִּיכָל וַיִּמְלְאוּ אֶת הַחוֹתְמוֹת אֲשֶׁר חֲתָמוּ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְדֵינְאֵל הֵיךְ עוֹל בְּחוֹתְמוֹת הָאֵלֹהִים וַעַן לֹא . וַיֵּלֶךְ הַסִּיכֵר וַיִּסְרֹו וַיִּפְתְּחוּ אֶת הַשְּׁעָרָה וַיִּבְאֹו אֶת הַשְּׁלַחָן וְהֵנָּה נֹחַל כָּל אֲשֶׁר עָרְכוּ עָלָיו מִלְּחָם וַעַד בְּשַׂר וְעַד יִין כִּי נִשְׁחָה . וַיְהִי כְּרָחוֹת הַמֶּלֶךְ וַיִּסּוֹל אֲרָצָה נֹכַח בֵּל וַיֹּאמֶר גְּדוֹל שְׂמֵךְ בֵּל וְאִי כְּמוֹךְ בְּכָל אֱלֹהֵי הַבּוֹיִם בְּגוֹבֹרָה וַיַּעֲנֶהוּ דֵינְאֵל לְאָמַר אֵל גַּא חֲאֲמַר כֵּן הַבַּס נֹחַ אֵל הַאֲפֶר אֲשֶׁר פָּרַשְׁנוּ עַל רִגְשָׁתָה הַבִּיט סְבִיעִית הַשְּׁלַחָן וְרָחַם אֶת מַדְרִיכֹת הַעֲקֻבוֹת הָאֵלֹהִים לְמִי הֵם כִּי הֵם אֲכוּלֵי שְׁלַחָן בֵּל וַיִּבְסַח הַמֶּלֶךְ וְהֵנָּה עֲקֻבוֹת אֱלֹהִים וְשָׂרִים וְעֵרִים וְכַף וַיִּשְׁלַח וַיַּחֲפֹסוּ אֶת שְׁבַעַת הַהֲהִיבִים מִשְׁרָתוֹ בֵּל וַיִּשְׁבַּע לֶהֱמַךְ אֵם לֹא מִיָּדוּ לִי הַאֲמַת דַּעִי עוֹת חֲמוּסָה וַיִּבְיָדוּ לוֹ הַמַּמָּה וַיִּרְטְוָהוּ אֶת הַמְּבֹאֹוֹת הַשְּׁאִילוֹת אֲשֶׁר

בהמה נאים אל כל לילה ואוכלים את מערכת שלהם וידע המלך את ערממה ויש ויהא
 את היכל כל עד בלי נשאר מאומה. וגם בימים ההמה היה אלוה העמושים והוא תנין גדול
 וישב במערה אחת ויהיו מערבים לו מנחתו ונאים לילה להשליכה אל התנין והוא היה יולא
 לקראת המנחה וישתח את פיו כמשפטו וישליכוה אל פיו ויבלענה ויגבה לרום כמעט רואה
 ללאת מן המערה. ויאמרו השמים אל המלך הגם על אלהים הזה אשר הוא אלוהים חיים ויכל
 דניאל לתעטע כאשר עשה לכל ולכנינו ומזכרו ושלחנו וישצוהו עבודתו ומדוע לא יתגרה
 באלהים הזה אשר הוא אלהים חי כי אם יתגרה בו עשה ויקום לנו את נקמת כל והיכלו
 וכנינו אז אמר המלך לדניאל שמע נא דניאל והאוינה לי ואדברה לך הגם על התנין האנוה
 הזה הערים מחשבות להפסידו כאשר עשית לכל אשר אין רוח חיים בו הלא זה אל חי גבור
 וחזק ומי יחלש לפניו להרע לו. ויען דניאל אל המלך לאמר אל נא יעשה המלך גם בזה כי
 חיה ה' וכבשה החם ידי אדם ואין בה רוח אלהים ואחיה את תרפתי אדוני המלך גם התנין
 הזה הני אכתי ואמיתו בלי חרב ולא חנית ולא מלחמה כי שרץ חיה הוא השורץ על הארץ ויתן
 ה' אלהינו מורא האדם על כל נפש חיה הרומשת והפורשת על פני כל הארץ ליראה אותו
 ולפחד מפניו כי כל אלהים נכבד האדם לתת מורא על הכל ועתה אל ייפד בעיניך האדם
 מזמיו ואכלו והאצטרו כאחד מן הפסילים אשר אצדתי רק אל ימשלו בי שרץ להרע לי. ויאמר
 לו המלך לך ועשה כן אתה חובל. ואל תירא וישמחו כל השמים מאד בחמור המלך לדניאל
 להתגבר בתנין כי אמרו עתה יאבד דניאל כי לא יוכל להצילנו נוכח התנין. וילך דניאל מאח
 פני המלך ויעש כלי ברזל במסרקו הפשטים וידבק גביהם גם על גב פנימה וחזייהם פונים
 חוצה מסביב לפוטם והדודים ויגלל עליהם כל מיני המאכלים חלב ודבן וכל מיני שימן וגם
 ארוחת גפרית ושריפה נתן בו עד נעלמו קרני הברזל והתריעים ויהי כמראה תבנית המנחה
 וישליכם דניאל אל פי התנין והתנין אץ לבלעה ולקבלה בחנות נפשו. ויהי בבוואה אל פיו
 וחדד אל חדרי בטנו וימם החלב והדבן מעל קוף הברזל ויכארו ראשי התריעים המחוודים
 במעי התנין ויקבצו ויתלה התנין ויכשל וימת לעת מחרת. ויהי לשלש הימים ויבאו הכהנים
 והכבדים לדרוש את התנין במנחה כיום יום ואינו כי מת רק ע' בהשם מן המערה וישתחו
 לבח אל המערה והנה אלהים מת נפוח נבאש ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד על דניאל
 ויאמרו מה זאת עשה דניאל היהודי לפני אלהינו אשר הכחיד וידך את כל וגם את התנין
 ועתה אם יסגירה המלך בידיו יומת. ואם לא ידוע יהיה למלך כי לא יחיה. וישמע
 המלך כי קשרו עליו עב הארץ וישלח וידך את גדוליהם ואת שריהם עם הקמים על דניאל לפי
 חרב. ודניאל זקן מאד ויבא דניאל וישתחו למלך ויאמר כי אדוני המלך הנה נא זקנתי ואין
 כח בי לעמוד וללכת ולבא כמשפט המלוכה ויכניעוני פריני עמך בחיובם כי צבור אכריות
 הורידוני זה פעמים גם עם התנין וימלכני ה' אלהי אשר חסיתי בו וגם נפשי דימו לקחתה
 בקנאות אשר קנאו לפסיליהם ואלהי השכני משחיתותם ואת שלש רעי חנייה מישראל ועזריה
 הביאו אל כבשן האש לישרף ובכל זאת חזקה יי אלהינו לעזרתנו. ועתה אדוני המלך אשיל
 נא חנותי לפניך לשלחני ללכת לביתי להרביע ולעבוד את אלהי אבותי כי זקנתי ואין בי כח
 לעמוד עוד. ויען המלך את דניאל לאמר ומי ישמע לך לדבר הזה לשלחך ואתה איש אלהים
 אלהי השמים ואם תעזבני איך תהפך מלכותי בלכתך מועמדי אמנם ידעתי כי זקן אתה ואין בך
 כח לעמוד וללכת ולבא כמשפט השמים שרי המלוכה אך אם תתן אדם כמות איש מבני עמך
 הכס ונבון ומלא רוח אלהים כמות ויהי עמי תחתך כמשפטך אז אשלחך לשלום לעת
 ולהרביע בבתך אף כי נפשי יודעת כי אין כערכך בכל בני עמך. ויאל דניאל תלפני המלך
 לפנות ערב ויקם וישלל אל אלהי השמים לתת בלב המלך לשלחו ללכת לעבוד אלהיו.
 ויין בלילה ההוא וישכס בצוקר וילך אל עדת הגולה וימלא שם את זרובבל בן שאלתיאל בן
 יעני מלך יהודה ויקימהו וינאל מחוך הגולה ויחזק בידו ויוליכוה אל המלך ויגישהו לפניו
 אז אמר דניאל הנה לך איש חסד כערכי ויהיה לך כמוי. והוא מן הפרהמס מורע
 המלוכה מבני שאלתיאל בן יעריה מלך יהודה והוא איש חיל מלא רוח חכמה ודעת אלהים בכל
 אשר בו ולא נטל הוא ממני ולא נחכר ויהיה לך לנאמן ולייען כמוני ואותי תשלח להרביע
 במקומי. ויאמן המלך לכל אשר ספר לו דניאל וישלחוה ללכת וישתחו דניאל למלך והמלך חבק
 את דניאל וישקוה וישן ויחן לו מהנה כיד המלך וישלחוה וילך. ויהי זרובבל למלך החם
 דניאל ויען דניאל כל אשר נתן לו המלך לשלח הגולה ואם יק' אל מקומו אל שימן הכירה

יוסיפון פרקג

אשר בעולם המדינה יועמד שם את ה' אלהיו עד יום מותו בקרב אחיו עדה הגולה אשר
 עם • וזרובל איש חיל ואיש מלחמה נבון וחכם מלא רוח חכמה כי סמך דניאל את ידיו עליו •
 וימצא חן בעיני המלך ויאהבנו • מאלד כלהבה דניאל וישימנו לגידי על כל השנים וראש על
 פני שרי הצבא שומרי המלך • ויהי היום ויחלספו כל השנים להחליצו לפני המלך כמבפסם
 ויאמר להם המלך הראויים בכל הארץ כאיש הזה זרובבל איש נבון וחכם כרוח דניאל וענו
 ואמרו נכון דבר המלך • ויהי צעת הצהרים עת אשר ישכב המלך על משכבו אחרי אכלו וישכב
 על מטתו וייתן ויחליצו שני השנים שומרי ראשו כמבפסם לשמור זרובבל עמם ברחשם
 ויעמדו סביבות המלך עד עת הקיצו ועל המלך כעד משנתו כי נשחקר ציון • וילכו ששם
 הבחורים לעמוד ויאמרו איש אל רעהו הבו ונחידה לנו חידות דברי חכמים איש ואיש לפי
 ערמתו וכחוב את דברי חידותיו על מגלת הספר ושמיא את המכתב חתה מראשותיו של
 המלך עד ייקן משנתו ויראה המגלה ויבין בפשר דבריה והיה האיש אשר יראו דבריו מחוכמים
 משני רעיו וחידותו מעורבת על חידות אחיו יהיה למלך למשנה וגם במושב הכסא והמרכבה
 אף לציף ולבא לפני המלך הגדול וכל כלי שלחנו יהיו זכב ורסן זהב ינתן על להיו סוכו גם
 כתר המשנה ינתן בראשו ומחנת משנה יקח מאלת המלך ושלחו לכל דבר יתן המלך ורוע למלך
 יהיה ויאמרו כלם יהי כן ויכרתו ברית ויקיימוהו כדת מדי ופרס אשר אין להמיר ויביאו את
 קבת הכופר והמגלה ויפילו גורל לשלשם ויכול הגורל לאחד ויכתוב על המגלה לאמר אין
 כמלך חזק בארץ • והשני כתב אין כיון חזק בארץ • והשלישי הוא זרובבל כתב אין כחשי
 חזקה בארץ • ויהי ככלותם לכחוב את חידותיהם וישמו את המגלה הזאת חתה מראשותיו
 המלך והמלך עד ועיניו עלומוס והוא מקשיב את לשן דבריהם ויהי צחתם את המגלה חתה
 הכסות מראשותיו של המלך ויקם המלך כמקן משנתו ויעביר את שתי ידיו על עיניו ויבקש
 חתה מראשותיו וימצא מגלת הספר אשר כתבו שלשם הבחורים ויפתח ויקרא ויעלר בה עד
 בא כל השנים והפחות והפרתמים ושרי המדינת ויקרא לשלשם הבחורים האלה ויאמר קדו
 לי איש ספרו והשמיעו פשר דברי חידותיהם והסוד והישר משלשם אמלא את כל הכתוב
 במגלה לכדו ולנשאו • ויקרב הראשון ויקרא את מכתבו ויאמר שמעו נא המלך והשנים אל
 דברי אשר אדבר אין כמלך חזק בארץ • ויגש השני ויאמר אין כיון חזק בארץ • והשלישי הוא
 זרובבל אמר אין כאשה חזקה בארץ • ויען המלך והשנים שמעו דברי חידותיהם אף תמללו
 פשר דבריהם וגשמע • ויען הראשון ויאמר צי אדוני המלך והשנים הגבורים הלא ידעתם
 את כח המלך וחזקת מלכותו על הארץ והים והאיים ועל כל הגוים והשונות להמית ולהחיות
 אם יואה להוציא צבא ויאלו לחיות כלם ולא יכזבו פניהם כי יקדמו אל המות ואם יאמר
 להרוס חומות ויבנו ואם יחצו ויזרעו ויקצרו את תבואת הארץ ירימו את תרומת המלך
 פרס יאכלו מן התבואה כי יראים הם מן המלך וכלם ייעדו מאומתו אשר הוא אדון וגבור
 על כלם ואין מבלים להפך את דבריו ואת מזאתו על כן יאמנו דברי כי אין כמלך חזק בארץ
 ויחמנו כל הגוים על הדבר הזה • ויען השני ויאמר צי אדוני המלך והשנים המחוכמים
 אמנם כלכם ידעתם את חזקת המלך וחוקף במשלחו אשר הוא רודה ומושל בארץ ואומתו
 ופחדו על כל בני אדם כאשר שמעתם באזניכם ואף היין חזק הלא ידעתם כי חזקת היין כן
 הוא אם ישחה איש בל למד ספר והנה רגנות ואיש מחריש יריעו וסוד סהר יגלה ומעשה סתום
 יגלה חזן ואשוי ערבון ישמה היין אבלים ודאבי גשם ואנשי חמתה אם ישמו ממנו ישישו ויגילו
 בו ואנשי דאגה יזמרו ומעוני ככל לקוחי למוה אם ישחיו יין ישחקו לחרב על רעשו ויהי
 סכור ולאנשי בושח יעשו פנים והיה צלחה היין מקרבם שכתו את כל אשר עשו ולא עד יבינו
 ויזכרו כי עבר היין מהם ויאמרו לא עשינו מאומה ומי לא יבין בכל זאת כי היין חזק בעת
 אשר ימשול בו כי את רגלי האדם יעקל מלכת ועיניו רואות אשר לא נכון ושיו והנה שית בל
 למד • הלא לכם לדעת כי חזק היין אשר ככה היא עושה ויהמהו כל השומעים מאלד • ויקרא
 המלך אל זרובבל הוא השלישי ויאמר לו ספרה גם אתה פשר חידותך כאשר ספרו רעך • ויען
 אהסר • ויאמר הקשיבו והאזינו דברי המלך וגם השנים והפרתמים והפחות וכל העם הגוים
 אמנם חזק וגדול המלך מכל והיין מחליש ואין לכתש בחזקתו וגם בחזקת היין אבל האשה
 חזקה מן היין ומכל נסעי הכרמים אשר יולא מהם יין ואך לא חזק ורבים נשאו לאהבה
 האשה ורבים נשאו ומשגשו למענה כי ישנו בה ורבים נהרגו בגללה וירדו ציון שאולה ורבים
 נהרגים בגללה בנשחה וגוים עקשו במכמתת חרב שמה בין אחים מעיר מדמים ואוהבים

הסיפון פרק ג

הפריד ויבגדו איש בחתו. הלא לכם לדעת אם תצבור אשה יפה תואר נכה איש יואל נוסח כל לוי חמדה הלא עיניו צופות אליה לראות יופיה כי לבבו נוסח אליה ואף כי טען דבר שיה מפייה את כל אשר בידו יעזוב וסויה פתוח ומביט אליה כי הכתו למשוך לבו אליה ומי לא יאמין לי על זאת ויודה על האמת בחזקת הכתים. והלא אנכי ראיתי את המלך יושב על כסאו ונזר הפארתו על ראשו ותפוני"ם בה אבשי"אל"ם המקדוים פלגשו יושבת נגדו ותשלח ידה ותסר את חז המלך מעל ראשו ותשיקוהו על ראשה והמלך שוחק למולה וכאשר כעסה אין המלך יכול לפי"סו ולשכך חממה למען הסיר את כעסה. ומי לא יאמין לדברי ויודה כי האשה חזקה מכל החוקים אשר בארץ והלא את כה שמעון היא הכשילה ואת דוד היא הפחה ואת לב שלמה הפחה ותפתחו ותוכל והלא רבים נלכדו בה ואין מספר להרוגיה ורבו ועממו חלילה. ואף זאת לכם ללמוד דעה כי גם אדם אבי כל יושבי הארץ אשתו הסייתו לעבור את פי ה' אליהו ותבגירוהו למות עם נאלאיו אחריו. ראועתה איך גדלה חזקה האשה. ומי לא יאמין לדבר הזה כי מראשית העולם ועד אחריתו איש לא נעדר מלהבין הדבר הזה ומלדעת כי אמת הדבר. ועם כל זה הנה עתה אודיע למלך ולכל השרים הנכבדים השומעים כי האמת מושלת בשמים ובארץ בימים ובתהומות ותחזק האמת נגד אליהם ואדם כי במכון האמת לא יכון השקר והאמת חסיד השקר ממכותו ובהמת נבראו השמים והארץ והימים וכל אשר בהם והמת ה' א. היותו לעולם ועד. ויענו כל העם הנכבדים לפני המלך עם הפרחמים והסחות ושרי המדינות ויאמרו אל המלך פה האמת עם המחוכים זרובבל והאמת ואז אמר המלך אל זרובבל גשה נא אלי ויגש. וישלח המלך את ידו ויקרבהו אליו ויתבקרו וינשקוהו עד המלך וכל העם הנכבדים. ויאמר המלך ברוך ה' אלהי זרובבל אשר נתן בו רוח אמת. כי אלהים אמת הוא ויכח כסאו על האמת. ואת הכל הכל. ויענו כל השרים והסגנים והפרחמים וכל העם לאמר. אמנם אמת כי האמת גדולה מכל נמצא. ואין לכל נמצא כח להתיצב למולה כי היא מושלת בשמים ובארץ והכל נכון ועומד עליה. ואמת הוא אלהי זרובבל אשר נתן רוח אמת בפיו לשבח ולהלל את האמת נגד אלהים ואדם. ויצו המלך למלא כל הכבוד הנמצא כתוב במגלת ספר. וימלאו כל זה לזרובבל כי מלא חן ושכל טוב בעיני אלהים ובעיני המלך והשרים משני רעיו ויאמר המלך אל זרובבל שאל כל אשר תאמר נפשך ותעשה לך. ויען זרובבל ויאמר למלך יזכור אדוני במלך אה הנהך אשר נדרת ל' אלהי השמים אתה וכורש המלך רעך לבנות את ביתו ולהשיב את כל כלי מקדשו אל מקומם ואת גלות עם אלהי השמים לפתחו לעולם לעבדו בבית מקדשו אשר נקרא שמו ע"יו למען יתפללו אל אלהי השמים בעד המלך ובעד מלכותו כי אין לאתר הנדר לאלהי השמים. ויצו המלך וימהרו סופרי המלך לכתוב ככל אשר שאל זרובבל מאת המלך לבנות כל תורבות ירושלים. וישלח המלך דריוש אל כורש מלך ערם להיות ידו בדבר הזה לפי שאת נדרם לכוון את בית ה' אשר בירושלים. ואז העביר כורש קול בכל מלכותו לאמר מי בכם מל עם אלהי השמים אשר נשאו לבו לעלות לים ים ולבנות את בית ה' יעלה ואני אהן מאושרותי את בדק עבודת העובדים עד כלותם לבנות. ויכתבו הסופר ס סופרי המלכים לפני המלך דריוש מלך מדי וכורש מלך פרס לשרים ולפחות המושלים בעבר הנהר (אלדומיים (הידומע"ל) ולצורים (סיריער) וללדונים (סידאניער) אדער פניניער) ולשמרונים (האמאריער) ולאסף שומר פרסם הלבנון ידוע יהיה לכם כי העיר אלהי השם את לבבו לשלוח את גלות עמו אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל ולהשיב לאל את כלי הבית הגדול והקדוש אשר נקרא שם אלהי השמים עליו ולבנות את מקדשו ולהרים את מצבתו ולהעלות עליו עולות חמיד וזכר יום ציומו ולבנות היכל קודש הקדשים ולכוון הארמון על המשפחו ולבנות את פלזת ירושלים. ועתה נבוא המכתבים מאתנו אליכם התחמנו לתת דיוכם לעזרתם ולמלאות להם את כל מחסורם לכסף להרב ולנחשת ולברזל ולעצים ולאבנים ולבגדים ולהנכבים עד אם כלו לבנות ולתת להם כל בדק המלאכה וכל אשר ישאלו בפיהם בש חסום ושעורים ושמן ויין וכל מה צורך לבדק המלאכה וגם לבדק המוצא לתת פחים בני בקר ואילים ועמודים וכבש ס וחורים ובני יונה וסלה ושמן ומלך וכל דבר צרכי מחתולים העבודה עד כלותם. ואל הדומים נון השני המלכים לתת שכמת עבודת בית ה' תחת כי הן בעזרת הכפדים להרסה ולהיות נכונים לתת מה לדביר דבר שנה בשנה חמשת ככרי זהב למלך את בדק עבודת הבית עד כלותם ולבנות את הבית ואת עיר הקודש. וגם צוה המלך לצורים וללדונים ולשמרונים ולכל עבדי המלך אשר בלבנון אשר הם תחת יד אסף שומר הפרס מן

לברזל

יוסיפין פרק ג

למרות עמים מהלכותן ולמשכס מים בלבנון ומד יפו (פארמאח'ס ילפסע וענש ילפס'ל למלחוח ענדוה ציח ה'אלהים . וילוו שני סמל'ים ללחר איש אל יניח אוהס עד גלוהס כל המלכה . ויכתבו הסופר ס אח כל הדברים ה'אלה ככל אר לוו שני סמל'ים ה'אלה ויחממו ויקטו לזרובנג בן ש'לח'ח'ל ולגהמיה בן חל'ים . וישי ב'ס'ת'ה'ת ויהיה דרוש מלך מדי למות ויהי כי קרבו ימו למות וישלח ויקרא לכורש מלך פרס חתנו בעל בתו לבא אליו . ויבא וימלכוהו והחיו ויהי הממלכה אחת למדי ופרס ודריוס המדי נלכף אל עמיו וימליכו שרי פרס ומדי כמלמד המלך דרוש אח כורש חתן דרוש על מלכות מדי ופרס . ומיהוס הסוה וס'ל'ה סיו שני מלכיות מדי ופרס מלכות אחת ועל כורש על כסא מלכות צבל אשר לכשדים . וב'ס'ת'ה'ת אחת למלכו העיר ה' אל'ה ישראל אח רוח כורש מלך פרס ויחזק לעזור לעם ה' . ויזכור המלך אח נדרו אשר נדר לשלח אח הגולה ואח כלי הקודש מצבל לירושלים . וגם המלך דרוש איה לפני מותו על ככה וישבעו על ז'ס'ת'ה'ת ויקרא אח הגולה ויבואו לפני המלך כורש ויקרא אליהם המלך לשלוס . וי'ל'מ'ר' אליהם המלך מי צדק מל עס אל'הי השמים אשר ידבנו לבו לעלות לירושלים אל מקוה נגלי ה'אלוה הגדול לצמות אח ביתו ואח סיכנו אשר הרס נבוכדנצר מלך צבל והרס ע לעס'ה' ע'כ'ס רע ס'ל'ל המל'ים אשר סיו לפני יבא נח אליו ויעלה ויבנה ויהי אל'היו עמו כלשר ידבנו לבו . ואני כורש עבד אל'היכס ואל'הי השמים אשר הומלכתי מסיו אתן מהוסי ומ'ל'נ'ו'וי כל ב'ק' בית אל'הי הגדול אל'היכס ואל'הי השמים אשר המלכני על מלכות מדי ופרס והשר עזרני ס' חל'ו'ת כ'ד'ים להשחיתס . ואני על כל זקני ס' ל'ס וצור'ה' ס'ס'ר וגהמיה בן ק'לו'ה ומרדכי וישיב וצ'רוב'ל בן ש'ל'ח'ח'ל בראש'ס עס ש'ל'ר ר'ה'שי הגולה . ויבאו ירושלימה ויבנו עיר הקודש ויבנו אח היכל ה' ב'ס'ד'ה'ת אשר נקח לכס' המלך ויבנו אח המזבח כמשפסו וערפו ע'ים על המזבח ואח בשר הק . ב'ו'ת ש'ו'ו' על ס'ע'ים ואח הקודש לא מ'ל'ו . ויח'ל'לו טור'ה' ס'ס'ר וגהמיה בן חל'ה' ומרדכי וישיב וצ'רוב'ל בן ש'ל'ח'ח'ל וג'ל'ר ר'ה'שי הגולה ויעקו אל ה' וי'ל'מ'רו א'ו'ן כל העולם אחת העירות אח רוח מלך פרס ואחת נחם ב'ל'בו לצמות אח ביתך ולשלות עמי עמך וכ'ה'ג'ך לצמות אח ז'ב'ך'ך' ואח שלמך כאשר עשו הצ'ר'ו'ת'י הח'ס'דים לפניך וה'ס' א'ח'נו עבדך ב'א'נו אל המקוה ס'ה ונ'ק'ו'ן אח מ'ב'ח'ך במ'ח'כ'ו'ת'ו וצ'ח'נו ז'כ' ופרכנו ע'ים על העולה וא'ן לנו מ'ש'ל'ס' ולא יכול'ת ולא רש'ו'ן מלפניך להקריב לפניך י'ש' ז'ר'ה' וה'ש' הקדושה אינה אחנו כי הניב'ו ירמיה ס'ס'ר אחת וש'ל'ר ר'ה'שי ה'ג'ך אשר הלכו בגולה בימי נבוכדנצר ועתה אל'הי השמים מה לנו לעס'ח הן לנו ע'ה וער'ה כי הממל' בידך ובידך לגדל ולחזק ולעזור לעבדיך . ויהי בהתפללס כ'ד'רים ה'אלה ועס' ס'ה זקן אחד מהכ'ה'ים ויזכור אח המקוה אשר ה'ב'י'ו' עס ירמיה הניב'ו אח ס'ה'ס' הקדושה . וי'ל' א'ו'ן ס'ה'ו' אל מ'ח'ן למח'ס וילכו א'ח'ריו ל חוקים וה'ס' ס'ה'ו' ר'ה'ת ס'ח'ת ס'ח'ו'מ'ה ב'ור א'ח'ד וא'ן ג'ד'ו'ה ע'ליה ויהי ס'ה'ס' פ'ו'ה' ב'פ'ו'ה' ס'ל ס'ד ויהו' אח ס'ס'ת ויג'לו'ו' אח ה'ל'ב' מ'ל' פ'י ה'בור ויראו בו מ'ס' כ'ש'מ'ן ע'ב וכ'ד'ש' וישיבו ויגידו ל' ר'ה' ויבאו טור'ה' אל ה'בור ה'ה'ו' לר'ו'ת הפ'ל'ה' וי'ל'ז'ר' אל כ'ה'נים ר'ו'ו' אח'ס' אל ה'בור וק'חו מהמים ב'ח'פ'י'כ'ס וא'ים ז'ר' נ'ה' י'ג'ע ע'ס כי א'ס כ'ה'נים אשר מ'ז'ע' א'ה'ר'ן כי ה'ש' הקדושה ס'ה' ב'ו' ויר'ו כ'ה'נים אל ה'בור ויש'רו מ'ן המ'ים נ'ח'ת'י'כ'ס וילכו אל ה'ס'י'ל ויזרקו המ'ים על המזבח ועל העולה ועל הע'ים . ויהי כ'ע'ש'ו'ס' ס'ן וצ'ב'ע'ר פ'ת'ו'ס' א'ש ב'ל'ב' טור'ה' ו'ח'ד'ר' וס'ל'כ'ס ס'ל'כ'ב' וא'ש הקד'ש'ה' א'ל'כ'ל' וס'ול'כ'ת וז'ק'ה' מ'ל'ד ויט'בו כ'ה'נים מ'צ'ו'ת' כי לא יכלו לעמוד מפני ה'ש' כי ס'ה'ה' ס'ה'ש' ס'ול'כ'ת ומז'ק'ה' עד מ'ל'ד ומ'ס'ה'ר'ת' אח המזבח ג'ס' ל'ו'כ'ס'ת' אח ס'ה' ל'ה' וא'ח ה'צ'ו'ס' וא'ח כל אשר על המזבח וס'ו'ב'ת'ת'ת' כל כ'ה'ת' ומ'ס'ה'ר'ת'ת' ס'ל'ים וא'ח ס'ה'י'ל' . וא'ח'ר'י פ'ה'ר'ה' אח ס'ה'ת' וא'ח כ'ל'ים וא'ח'ר'י א'ל'כ'ה' אח הגולה וא'ח הע'ים וא'ח כל אשר על המזבח נ'כ'ר'ע'ס' מ'ס'ה'י'ב'ת' ר'ק' על המזבח נ'ש'א'ר'ה' כ'נ'ש'פ'ס' . ומ'יה'ו'ס' ס'ה'ו' וס'ל'ה'ה' נ'ה'נו ע'ים עליה וער'ס' ע'ל'ים על המזבח להי'ת' א'ש ויק'ת'ת' מ'י'ד' ע'ל'ו' לא ח'כ'ס' וצ'ר'י כ'ה'ס' בו ח'מ'י'ד' עד הגלות ס'ש'ו' וס'ל'ו'ן ס'י'נ'ו' כי נ'ק'חו ירמיהו ס'ב' א' ע'ה' ע'ס כל ס'ר'י'ע'ו'ת' אשר ע'ש'ה' מ'ש'ה' עב'ד' ה' ב'מ'ד'ב'ר' ויעל'ס ס'ר' ב'ו'ג' ומ'ל'א' ע'ס מ'ע'ר'ה' ויח'ס' ב'ח'ו'כ'ה' . וי'כ'ה'נ'ס' אשר ס'ו' צ'י'מ'ס' ס'ה'ס' ב'י'מ'י' וירמיהו ר'ה'נו א'ה'ר'יו לר'ה'ת' מ'ה' י'ע'ש'ה' ב'א'ר'ו'ן ובי'ר'י'ע'ו'ת' למ'ט'ן ס'ה'ר' אח ס'מ'ק'ס' . וי'כ'ס' ירמיהו הניב'ו א'ח'ר'יו וי'כ'ה' או'ת'ס' ויק'ו'ף ויש'ב'ע' ל'א'מ'ר' ה'י' ה' כי לא יודע המקוה לאחד מה'ס' עד ב'ו'ת' א'יה'ו' עב'ד' ס' ב'י'מ'ס' ה' א'ה'ר'ו'י' וה'ו'ה' י'ש'י'ב' אח א'ה'ר'ו'ן אל מקומו אל קודש הקדש'י' אל ס'ח'ת' כ'נ'ס' ס'ה'ר'ו'י' .

יוסיפון פרק ג

שלימה ואח תמידיהם דבר יוס ביומו כי נזרעו מלכי מדי ופרס בכסף והבז וחמסין ושמן
וביין ובפריים ואלים וכבשים דבר שנה בשנה כי אהבו מלכי מדי ופרס להיכל אלילים ואח
מקדשו והמלך כורש מלך של כל ממלכות הארץ ויחזק בשם ימינו ויכבוש לפניו שערי כנען
ודלתות נחובת שבר לפניו ונמשומוי ארצות: מן אלו כאלה דבר ביד עבדו ישעיהו הנביא
למטן יעקב עבדו וישראל אשר בחר בו . ויילחם כורש במזרח וילכוד אח כל מעבדות ארץ
הזדו ובדרוס גברה ממלכתו וילכוד אח כל ארץ כוש ואח כל היבשתיים באפסי הדרום ובמערב
ועד ארץ ספרד . ובספן הגדול לעשות בגבורה כי חזקו ה' אליהו וילכוד אח כל ארץ
מוקדון ואח כל ארץ כפתור . ויאלד"ע וכל ארץ (ארל"ן ואלס"א"ר) וכרי אל"מ והס הכים
אשר לכד עד הכי:הס"ג והכי החפך ה"ך ומלך אשר און יכולה לאדם לעברס ויחר דבריו
הלא הם כחוצים על כפר מלכי מדי ופרס ועל ספרי אמי יוסף הכהן בן גוריון הכהן אשר
כתבתיו לרומיים והוא הספר הנקרא יוסיפוס ואלי הוא יוסף בן גוריון אשר הגלו א' חו כיסוס
ואספסינוס מירושלים . גם דברי כורש כחוצים עוד על ספרי מלכי הרומיים . והנה זה
הספר אמי יוסף ן' גוריון הכהן כתבתיו לישראל והספרים אשר בו אמי ספרתי אחס ביארתי
בו כל המשפחות והאומות והאלוהים הנזכרות בו וזה בחלק ראשון גם נקרא ספר גוש עשתי
בספר שני לו והוא הספר אשר הוילוחו בו לספר ספורי מלכות א"ב:הגדרום ן' פוליופוס .
מקדון ונבוארש . וכן ספרתי אודות מולדתו וחכמתו וגבורותיו וכל ספורי קורותיו עם מלכי
הארץ . וכל הקורות אשר קרו לעם אליהו בימיו עד בא תליפת אלכסנדרום ן' פוליופוס .
ובספר השלישי ספורי ויחי ארבי מות אלכסנדרום וימלך אנטי:פרוס שר לבאו סחמיו
בארץ סחמיה וח לק מלכותו וכתבתיו אח כל הקורות אשר מלאו אח אבותיו עם הקדוש
על ידי מלכי רומי ומלכי יון ומלכי גויס אחרים וע"י מלכי ישראל מזמן מלכות אנטיפוכוס
הנזכר ואשר המלכים אשר מלכו אחרי מות אלכסנדרום כי נחלקו ממלכתו עד זמן מלכות
בני השמונאי הכהנים . ובספר הרביעי כתבתיו אח כל הקורות המולאות א' אבותיו מתחלה
בני השמונאים על יד מלכי רומי ועל יד מלכי יון ומלכי גויס אחרים עד חוס מלכות
אליכסנדרה כלת הורקנוס אחת אלכסנדר ן' הורקנוס ותחת ומתקף אל עמה . ובספר
אמי:ישי כתבתיו אודות הקורות המולאות אח אבותיו מזמן חוס מלחמות אלכסנדרה הנזכרת
אחת אלכסנדר ן' הורקנוס ותחת וההכף אל עמה וימלכו שני בניה על ישראל והם
הורקנוס ואריסטובולוס בני אלכסנדר עד בא זמני להלחם מלחמות ה' אמי ורעי יעד
הגיע עת קץ הגולה הרעה המשחיתה בימי אגריפס המלך . ואשר ראיתי בזמני והעידיתי
בעיני ונלחמתי אח מלחמות ה' כיכלתי כתבתיו בספר ששי . והספר הששי נקרא שמו יוסיפון
בל' יהודית גם נקרא מלחמות ה' ובל' יוני נקרא יוסיפוס ובל' הרומיים יוסיפוס כי בן שמי
אל"ס . ואמנם נקרא הוא על שםס להיות שם הספר ההולך בן גם כי כאשר ספרתי בו
ראיתי והעידותי בעיני ואשר ספרתי בספרים הראשונים לו היה ספרתיו צמואלי כחוב מידי
ספרים נאמנים ככתבם כמו ניקולאוס הסופר הרומי אשר ממדינת דמשק ואמי ראיתי וכמו
סחארון הכפאורי וסיכוס הסופר . הרומי וסונסס הירושלמי וסורפוס הרומי וסופרים זולתם
רבים . גם על פי אשר שמתני וידעתי מדור אחר דור ע"פ אבותי הקדושים הכהנים הגדולים
והם פרים המורס בתורה . ואמנם שבתס אמי כתבתיו בל' יהודית ושפתס הם ספרי יוסף
הכהן בן גוריון ואח שבתס מקבץ שם יוסיפון . ועתה אוסיף עוד לספר תעלומות גבורות
מלך כורש אשר המליכו אליהו על כל ממלכות הארץ וימשחתו לנגיד עליהם עד חומי ספור
פאר המקדש השני ופשע סנבלס ההרני בו מימי אלכסנדרום ן' פילופוס אשר נלח אח דריות
השני וישחת אח כל ממלכתו . וילחם עוד כורש במלך שמים ויך שבימה על אשר הרים יד
במלך שמים וימרדו בו ויאלו השני שמים לקרחתו ויערבו מלחמה גדולה נגדו ויגפרו בעלי
שמים לפניו ויחתו עורף לגס ויפול מלכס במלחמה היא וגס כל גדודי עמניהם השליך
כורש הרובים ארצה . ויידוך אחרי השארים ויבאו בעריהם ובמבצריהם עם חלמיר"ה
שמלכה אחת מלך שמים ועס בנה אחר כורש כי בלו אשתי שמים בעריהם ואין יולא און
בא . ויעש כורש בערמה ויקח ויעזוב אח מחנהו כבורח ויברח . ויאלו השני ממלכת שמים
מעריהם עם בן מלכס לרדוף אחר כורש כי דימו שבורח הוא באמת ויחי כאשר ידע כורש כי
יאלו אשתי שמים במישור . ויסוב המלך אח פניו וידבק אשתי שמים ויך מהס שלש מלואת
אנשים ויפול גם בן המלך עמהם ויטשו אשתי השמים וגס חלמיר"ה המלכה אל הכר וילכת
במלך כורש אס ערי מבצריהם ויכרסה ויעש כורש נביים נבזיעתס אשר לכד ויעס אל לפו

זסיפון פרק ג ד

ללא עין הארץ . ויני כחשך רחצה המלכה תלמי"ה כי מה בנה . ותחננה המלכה ותחאכזה ותהם לה כעשה למית ותלך ותארוב ותלכוד את מעבדות ההרים אשר לפסימה . ויהי לאלה כורש המלך מארץ השמים בהשקם ובהבטחה כי לא נתן לבו לאורב . ויעבור את כל מחנהו וישארו עמו מהי מעט וילך בין שני ההרים וישכב במקום ההוא . ויהי צלילם ההוא ותשל תלמי"ה המלכה על ממנה כורש פתאום והך במחנהו מלחים אלף גבורי פנים ויהרגו את המלך כורש במלחמה היא . ותחאכזה המלכה ותבא על פני כורש כחיה רעה ונבוכה אשר היא שכולה כדוב שכול ותכרות בידיה את ראשו ותשימנו בחור הבור אשר מלאה אותו מזה הלילה . ותאמר תלמי"ה שמה כורש המלך ושבנו ורוה נפשו מן הדם אשר אבדה זה שלשון נכה שפכה דם לאין מספר . והמלך כורש מלא במלחמה אשר נלחם בארץ השמים את גבול חייו ולא מלא כורש המלך את הגבול הזה ככה לבדו כי גם שאל משיח ה' ימיו אוטברו במלחמה וימיו קצבו בה . וגם יאשיהו הנביא מלא בגבול חייו במלחמה . והמלך כורש נאסף אל עמו . וימלוך כמבישה בנו ההתיו . וילך כמבישה וילכוד את ממלכת שמים ואת תלמי"ה המלכה הרב בחרב ובער את זרע ממלכתה . וילך כמבישה אל ממלכתו מדי וסרס וילכד את המלכה הרב בחרב ואת שריה הרב . בחרב על אשר מרד בו . וילך אל ארמיטאל"ה (א) וילך אל יושביה ומלכה ויכניעם תחת ממלכתו ויקח את בנייהם לערבון . וימלוך על מנרים וילכדה ויכניע את כל יושביה וישימם לעבדים לו ולטותי מס וימשול עליהם בחוקה ויפול פחדו על כל העמים ופחדו נפל על כל ממלכתו מאד מאד . ואבותינו עבדו למלך כורש ולכל מלכי פרס אחריו עבודה מהוקה כי לא הרעו להם ולא לחטו אותם ואמנם עזרום בכסף זהב ובחסיים ובשעורים ובשמן וביון ובחילים ובשעורים דבר שנה בשנה :

פרק ד רק

בימי החשורות כמעט אבד זכר ישראל ויהודה מכל ממלכות פרס בליבנה איש עמלקי אשר היה עמו המן בן המדחא האגני כי גדל אותו המלך הגדול החשורות ויפתארו על כל שריו ויעש רצונו בכל ממלכותו ויחשוב להשמיד את זכר ישראל ויהודה מכל ממלכת פרס על אשר לא קם מפניו מרדכי היהודי מן השנים הפרתמיים אשר לשבע בנימין הן המה הש ים גבורי בנימין אשר באו עם המלך שאלו שדה עמלקי יצאו אותו מכה רבה ועלמה עד מאד והכוחו מחוילה עד בואה שור מלך ימים רבים וישליכו מעט עמלק יומר מהמט מאות אלף איש פגרים מחים כל אלה נפלו מהעמלקי במלחמות המלך שאלו שדה עמלק כי את חבירי עמלק כלה שאלו ופחד דם נפשות אנשים ונשים וקפ ככל המלך שאלו שדה עמלק אשר אין מספר להם . על כן על כל דברי המלחמות אשר נלחם שאלו המלך בעט עמלק . על זה הדבר שמר המן איבה לעם ישראל ויהודה וישפוט את כל שבט בנימין . ובמים ההם כשבה מרדכי בשער המלך עם השוערים סריסו המלך החשורות הכיר לחיפת שמים ויחיעצו יחד להרים יד במלך ולהתיו את ראשו בשכבו על מספו ולשאת אותו למלך יון לחטן יאחו הם למלכי יון כי אז התעוררו מלחמות גדולות בין מלכות יון ומלכות פרס . והסריסים ההם היו מקרובי המן ומאויביו הנלחמים ומיועליו השלמים אתו עם האחד בנהן ושם הוצי את מרדכי שמע לחיפתו הסריסים ויבן רמזיהם ושלחיהם ויגד מרדכי הדבר לאסתר המלכה בת דודו ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי ויבוקש הדבר וימלא ויחלו שניהם על עין והמן עשה כל יכלתו להצילם מהמות ולא יכול . ותכתב אמונת מרדכי ומעשיו עם המלך בכשר הזכרונות אשר למלך החשורות ויחר להמן מאד על אשר נתלו שריו ואויביו השלמים אתו ויפקש המן להשמיד את כל היהודים . וידע מרדכי את מחשבת המן ויצור את החלום אשר ראה בשנה השנית למלך החשורות . כי בחלומו ראה והכנה רעש גדול ורעם חזק ועל ס והתי בהלה בכל הארץ ורעש ובעש על כל יושביה . ויריעו אז שני חנינים גדולים זה לקראת זה למלחמה ויחלו לקולם כל גויי הארץ . והנה בנייהם גוי אחד קמן ויקומו כל הגוים על הגוי הקמן הזה לאבד שמו ולמחות זכרו מעל כל הארץ ויהי ביום ההוא חתך ופלה בכל העולם וילך לגוי הקמן מאד מאד והיו נועקים אל ה' והתנינים פלחמים באכזריות ובהמה ואין מפריד ביניהם . וירא עוד מרדכי שיהי בחלומו והנה משין קמן עובר בין שני החנינים האלה ויפריד ביניהם מן המלחמה אשר היתה ביניהם והמעין ההוא הקמן גדל עד מאד ויהי לנהר שיפק כשקף ים גדול ורחב ידיים ויהי הולך ושיקף בכל הארץ וירא והנה זרחה השמש על הארץ ויהי אור על כל העולם . ויתרומם ויתגדל הגוי קמן ההוא והגבוים התפלו ויהי שלום ואמת בכל העולם . ויהי מסיים ההוא ואלהם

יוסיפון פרק ד

וישמור מרדכי בלבו את החלום אשר ראה. ויהי אז כראות מרדכי את החלום וישמרו
לאסתר והיא נערה קטנה בחיקו. ויהי כאשר הגיע לו הזמן ויאמר מרדכי לאסתר המלכה גם
דודו לאמר באת החלום אשר ספרתי לך בימי נעורך ועתה קומי ופני רחמים מלכת אדון
רחמים ובואי נא לפני המלך והשורש ובקשי השועה מלחתי על עמך ועל מולדתך. ויחסל
מרדכי סיודי אל ה' אלהי ישראל ויאמר גלוי וידוע לפני כסא כבודך. אדון כל העולם הלא
נדע לפניך כי לא מרוס עמי ולא מנוסה לבי עשיתי זאת אשר לא השתחויתי לעמלקי הזן
הרע הזה הכר הצורך לעם קדשך ותפארתך אמנם מיראתך התגרתי בו ולא השתחויתי לו.
כי יראתי מפניך ה' אלהי ולא אביתי לתת את כבודך לאתרים ותפארתך לבשר ודם ולא
לעמי להשתחוה לזולתך כי מי אני אשר לא אשתחיה להמן אשר נשא זמנו והמלך ההשירות
גדלו והלא על השועה עמך ישראל נעליו אשר בדגליו וטפד הרבץ אשר ידריך אחרך ועתה
אלהינו הגילנו נא מידו ויפול הוא בשחת אשר טמן ובבור אשר כרה וילד ברשת אשר סמן
לרגלי חסידך וידעו כל העמים כי לא שחתה את השם עה אשר נשבעת לאבותינו ולא הסרית
אותה גם ידעו כי לא נתתו בגלות מקולך ידך כי לא יכולת להושיענו כי הם בעוונת לב היו
נמכרו ובהשחתנו הגלנו מארצנו כי חשבתו לך. ועתה אלהינו רב להושיע המציה מתים
ריבה את רבית ונקים את נקמתנו והושיענו מיד הזן כי זר נמנו מחד ואנחנו עליך עינינו
ועדיך נכרה להיווך למנן בעדנו ולימוד בקרבנו להלחם את מלחמותינו ולפשוט על כל
הקמים עלינו וזכרנו ה' אלהינו כי חלקך אנחנו בני האדם. ומאז בהנהיך עליון ובהשיריך
בני אדם ונהיה אנחנו בגולך אשר השליכת לבני אדם ונהי השליים על גורל ה'. ועתה
אלהינו למה יאמרו רביתו כי אין אלהים לישראל ויפתחו סיהם לבלוע את חלקך את עם הקדוש
ולהלל את עזביהם והבליהם. אלא אלהינו הגילנו נא מידם ויבשו מחוקים וישמרו יד לפה
בראותם את ישועה ה' עמנו ורעה על עמך ועל נחלתך ואל הכתוב פיות מהללך ערב ובקר
וגהרים חמיד ויהפך יבוננו לשפון ואכלנו לשמחה ויו"ט. וכל ישראל הגמלאים בשושן הכזרה
זעקו אל ה' עם מרדכי אשר הושיע וגואל ישראל כיד אלהיו המוצה עליו לעזרו על דבר
הצר אשר הכר להם ואשר הגיקם ה' בן המדחא העמלקי. גם בכל מדינות המלך אחשורוש
ובכל עיר ועיר מערי המדינות וזה מרדכי בכתב לעשות כל חית כמעשהו. ותבקש גם
המלכה אסתר רחמי השם כי פחדה ג"כ מן הרעה אשר למהה על עמה. ותפסות את בגדי
מלכותה ואת עדי תפארתה ותלבש שק ואפר ותפזר בשערות ראשה ותעלה את ראשה עטר
ואשר ותענה בצום נפש ג' ימים לילה ויום וחפול על פניה ורחף ותתפלל ותאמר ה' אלהי
ישראל אשר משלת מימי קדם ובורא העולם עזור נא לאמתך אשר אין לה עוזר כי אם אונך
ופדה אחי ואת עמי מיד הכר הזכר אותם כי בדת אני יושבת הנה צבית המלך ואב ואת
אין לי ואתה הוא אבי יתומים ויתומות וכיתומה עניה שאלת מבית לבית קן אבי שאלת
את רחמיך מחלון לחלון כי אראה שמך ואגדלה שמך על כל מעשיך בודדת ויחידה צבית
המלך אחשורוש מן היום אשר לוקחתי הנה ועד היום הזה ועתה אלהים הנה נא נפשי בכפי
קחנה מיד אש ייפג בעמי כבודך ואת לא תרעה לקחתה ותאכזה להחיות להודות את שמך
כי לא יסופר בקבר חסדך הגילג נא את לאן מרעיךך מן האריות האלה אשר קמו עליהם
לפרסם כי אבי ואמי ספרו לי ומרדכי ענדך הורני ולמדתי ובחורתך כחוב לאמר אשר הולאת
את אבותינו ממזרים והרגת את צד ריבם ועמך הקדוש הולאת מהוכס ביד חוקה ובזרופ
נפיה ואחרי כן העברתם בים סוף כחום העובר בבקעה והולכתם במדבר ותתן להם להם
מן השמים ומים מזור ההלמים וכן לכל גוי לא עשית כי משפסיד לא ידעו וגם בשר לשבית
מת להם וחקר לפניהם מליכס גדולים ואדירים ואת ארצך הטיבה הקדושה והסודרה החלח
אותם. וכאשר חסאו אבותינו לשמך הגדול ואינוס נחת אותם ואותנו בשבי והנה אנחנו בגולה
כהיום הזה כי עוטיהם סבלנו. ואתה ה' יחברך מאז רחמיך גברו על פשעינו ותשפטנו לפי
חסד ותיעטנו סליחה כי חטק אליך בעת צרה וכה דברת ביד משה ענדך נאמן ביתך בצר
לך ומן זוך כל הצדקים האלה וגו' כי אל רחם ה' אלהיך וגו'. על ידי משה וכן כחוב ע"י
גדול לבתי ספר צדיקת אתנו ולזכור לנו צדית ראשונים להיווך לנו לאלהי' וכן כחוב ע"י
משה ענדך ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו' וזכרתי להם צדית ראשונים אשר
סולאתי אותם מארץ מצרים וגו'. ועתה ה' אלהינו רב לנצחם הצוררים האלה כי יעבדו
אישו בעדך גם כי השם לומדים כי לא נתתו אשה בידם ויחדו לפייליהם ולהם ישמחו

יסיפון פרק ד

לאמר אחס נהגה אל היהודים בידוע . ועל כן חזי פתחך **נחמדך** גדול הבנתו ומהתי
 אהתם בנהג גדולה כאשר ישגה הכתש הודש טבע העולם להטביר על פניו חסוכה בנד מלכותך
 אשר תהאמם בו אשה דה . כן גם חזי חנה אל בגדי תפארתו ואלו כתר כח כות אשר
 בנהגו להיות עמי גולה ביניהם וגם חזי גולה וסדרה עמהם ומסיוס אשר הביאנו הנה לא
 שנתחו כי הם כהסדך גדול ובסופך הרב אשר לא יכלה . ועמה אלהינו חזי יתומים עומד
 לביחן היותמה הכופסה כך וכן לירחמים צעתי האיש הזה המלך החשוד כי ירחיו כאשר
 ירח גדי העזים חפטי הארס והכפילהו והכניעלו עס כל יועליו ויהיה כנעו וכצו לפני
 בקשתי בתן וכיוסו אשר התי לי אלהי עת אבא אליו לבקש מלפניו על עמי והכסה את לבו לשנא
 את אויבך ולאבוב את עבדיך כמה בני יבראל עמך הקדוש ונחלתך הכסורה כי לב מלך
 ביד ה' ולב המלכים בידך אל אדיר וגדל וישגב ה' לי על היום הזה מהיראה ומהמנוח אשר
 ירחיו וינורתי והבואה לפניו כהסד שמך ולא אל מלפניו בשלום . ויהי ביום השלישי ותלכס
 לתהר מלכות את בגדי יפיה ואת עדיי תהארה ותקח עמה את שתי נערותיה והשה יד
 ימנה על נערה הלהת ותשכן עליה כחוק המלכות ללכת על משענה הנערות . והנערה
 תהארה היתה הולכת תהארה ומגבחה את שתי בגדיה לבן יגעו ארלה בזהב אשר בבגדיה
 וגם כיה כחוק המלכות אשר לא יגעו ארלה בלבושה ותשכ על ארשה כל חנן יקרה צעדי
 פתח המלכות ותהאל פניה ותכס את הדאגה אשר בנפשה ותכריח בחצר הפנימית נוכח פני
 המלך ותעמוד למול פניו . והמלך החשוד יושב על כסאו בלבוש מלכות אפוד באפוד זהב
 והסו אשר עליו נושך והכרקה והאודס והנופר מתלפדים וכל חזני התפארת אשר בלבושו
 מזרקים . וישא פניו וירא את אהת עומדת למול פניו ותצער בו המתו מאד על אשר
 הפרה המלכה את דמו ואת חקי לאמר אשר יבא אל המלך ולא יקרא אהת דמו להמית והיה
 באה בלתי נקראת ותשא אהת את עיניה והרא את פני המלך והנה פניו צוערות כלפדי
 חש מגול החמה אשר גדלה ובערה בלבו . ותכר אהת את קפף המלך ואת חרונו ותבבל
 האשה מאד מאד ויפג לבס ותשס את רגשה על הנערה הנשענת עליה ביד ימינה . וירא
 אלהינו עמלנו וירחה על לחן עמו ועל עמל נחיתו ויהי לעזרה בלרס העניה השואלת רחמיו
 אשר בפסה עליהם . ויחן לה חן לפני המלך ותוסיף ויפיה על יופיה והסד על הדרה . ויקס
 המלך בבהלה מכסאו ויבן אל אהת ויחצקה וינשקה ויסמכה צרועו . ויחמר לה המלך מה
 לך לפחד הזה אהת המלכה חזקי נפשך ואל חיראי מדבר אהובתי כי הנה הדת הוא אשר
 לקקתי לין לה ממשלה עליך באשר את מלכה ורעיית . ויקח את שרבים הזהב וישא על
 ראשה ויחמר לה מדוע לא חדדתי את אהת המלכה . ותחמר אהת כי רליתו אהת אדוני
 המלך ונבהלה נפשי מהוד כבודך ומפני גדולת תפארתך . ויהי בדברה אליו והשס עוד רחשה
 על הנערה כי עיפה נפשה בלום ובלרה וביגון ויתבהל המלך מאד ויבך על פני אהת המלכה
 וכל משרתי המלך מתחננים למלכה לדבר אל המלך להיפיד את נפשו בראוחה לרה אדוניסם .
 ותדבר אהת המלכה למלך ותחמר אם על המלך טוב משסה חשפה לו מחר ושס אודיעהו
 מה היה לי לצוא אליו בלתי נקראתי ויחמר לה המלך כן חשפה . ויהי ממחרת וישמח עמה
 במשסה והסן הגדול בבית המלך עמו . וגם ביום ההוא אמרה אהת המלכה למלך לאמר
 אדוני המלך גם מחר עשה עמי הסד כדה היום והיה שמה במשסה אשר חשפה לך ולא
 אודיעך את לרה נפשי . ויהי ממחרת היום ההוא והמלך עשה כדבר אהת המלכה והוא שמה
 בשוב לב ויחמר אלהי אמור נא אהת למה ירע לבבך אם שאלתך לקחה את חזי המלכות
 הודיעה לי חשש . ואהת המלכה נחנה את קולה בבכי ותצטק צעקה גדולה ומרה לאמר
 ומה יש לי עוד אדוני המלך בכל מלכותך ובהתפארת ממשלתך כי מכרה אותי ואת עמי ביד
 איש זר ואויב להשחיתו ויחמר המלך בחרי אף מי הוא זה ואי זה הוא אשר עלה על לבו
 לבקש ממני זה ומאירה עב את ותחמר אליו אדוני המלך יודית אני בדת מרדכי היהודי
 היושב בשער מלכותך והלך הולך הוא המן הרע אשר גדלתו על כל השמים ואתה ידעת
 את מעשה מרדכי עמך כי גלה כוד סריסך אשר בקשו לשלוח יד בך והציל את נפשך ממות .
 וישלח המלך אחרי מרדכי לדעת מה זה ועל מה זה . וישא אל המלך . ו אמר המלך אל
 מרדכי מה דברה אלי אהת המלכה ואתה לא הגדת לי וגם אנכי לא שמעתי ממנה בלתי היום
 הפרה נא לי את רעם כלה הולך והודיעני מה נעשה ויחמר מרדכי אל המלך כי שועה אדוני
 חנן כה חשך וכה עשה וכה כהב בשמך סריס אל מדינת סמך להגמול להרוג ולהצ

חסיפן פרק ד ה

זה כל היהודים. ועתה ראה איככה תוכל להעביר את רעמו ולספיק אמור לה מחשבו
 ומעבר חמה המלך בו ויקם ממעשה סוין בחרי אף ויעל לחלומו על ען עד ימיתו את הסן ואת
 בניו. ויהי אמר הדברים האלה ויעש כ' השועה גדולה ע"י אסתר המלכה וע"י מרדכי היהודי
 אית ימיני סיושב בעשר המלך ויתלו את הסן ואת בניו על עץ אחד וימומו ויגדל מרדכי בנים
 המלך וילך הלך וגדול ויתן עוד המלך רשיון ליהודים לאבד את כל זורריהם ויכו לפי חרז
 סה כל מבקשי רעה ישראל. ויסרומם מרדכי סהיום הסווא והלואה בניה מלכות החשודות ויגדל
 ישראל ויתנשא ויעבדו ויסומו את כל מלכי פרס בנחמה ובהסקס עד אשר מלך דריוש השני ;
פרק המישי
 וירד בספר בניו מקדון ויתגר בם בחקרת מלחמה ויכניעם עד מלך
 אלכסנדרוס ממדינות בני סוליוס אשר הגדיל את בניו מקדון ואשר סהה את ארץ מזרח עד
 סוף כל הארץ המיושב'. ויהי בהקטור בניו מקדון על מלכות פרס ויאל אלכסנדרוס ממקדוניה
 בחיל כבד מאד ויבא על דריוש למלחמה. וידך את כל הנוים אשר היו בברית דריוש וידך את
 ארץ מלכיה ואת ארץ אדום ויבוא בחוף הים וידך את עכו ואת אשקלון ואת עזה ושם פניו
 לעלות לירושלים להכוחה סתם אשר יהיה בברית עם דריוש ויעש מעוה עם כל מחנהו הלך
 ויבוא וידך את צדך במלון ויתן שם הוא ומחנהו. ויהי בלילה הסווא והנה הוא שוכב
 על מחשו בחוף האהל וירא והנה אית עומד על ראשו לבוש הבדים ומרבו שלוש בידו ובידו
 סהרב כמראה הנרק אשר יכריק ביום הגשם וירם חרבו על ראש המלך ויירא המלך מאד
 ויחמר לו למת אדוני יכה את עבדו ויחמר אליו כי שלחני אלהים לבבש לפניך מלכים גדולים
 ואדירים ולהכניע סתחיד גוים עמוים ואני הוא המלאך ההולך לפניך לנצור אותך ועתה
 כי מות סמוח על אשר מלאך לבך לעלות לירושלים להרע לכהני ה' ולעמו ויאמר המלך
 אנה שם נא פגע עבדך בי אדוני ואם רע בעיניך אשובה לך ויאמר אליו האיש אל הירא כי
 יבאמי פניך לך לך לדרךך ירושלים והיה בבוךך מל ירושלים וראית אית לבוש בדים כמוי
 כסארי וכדמותי וכראשתי אותו מרד נפול על פניך ארצה וסעמחתי לו וכל אשר יאמר אריך
 עשה ואל תעבור את פיו כי מות סמוח ביום עבדך את פיו. ויקם המלך מהמלון ויידך לדרת
 אל ירושלים בחרי אף ויהי קרבו מול ירושלים כנגד העיר עם מחנהו סתחק מגד כמסווי
 קשה ויירא חגייה סהסן וכל העם משמעה אלכסנדרוס ויעקו אל הס' ויקראו אום ויהי
 אחרי האום ויאלו היהודים לקראתו לכבדו ולהתחק. לבחתי סבות את העיר וחגייה סהסן
 עמהם. ויאל סהסן סן השער הוא יכל העם והכהנים האחרים וחגייה סהסן הגדול עומד
 לתניהם לבוש הבדים וירא המלך אלכסנדרוס את חגייה סהסן וימר וידך מעל סרכב ויפיל
 על פניו וישתחו לכהן. וירבו המלכים על ככה ויאמרו נו מדוע השתחוית לאלהי כזה אשר
 אין לו כח למלחמה ויאמר אל עבדיו המלכים אל תרגזו על ככה כי המלאך ההולך לפני כהל
 הגוים לעזרי דמותו ומחרו כאיש הזה אשר שסתחויית לו. ויהי אחרי כן ויבא סהסן
 ואלכסנדרוס המלך אל ירושלים ויביאה סהסן תל מקדש אלהיו ויראהו סהסן את הכול ה'
 יאת חרות המקדש ואת גמיו ואלמיו ויראהו את מקוס קדשי הקדשים ואת מקס סהסן
 ואת מקוס העולה. ויאמר המלך ברוך ה' אלהי ישראל אלהי הבית הזה והשפירם אלהם
 עבדיו סמשרתים לפניו סמקוס סהה ועשה אעשה לי זכר סהה ויתן יכב לרוב לאמיים ויבט
 את אלמי ויקימו אותו בין הבית ובין קודש הקדשים ויהי אלמי לזכרון יי בבית הזה בית אלוה
 סגדול. ויאמר סהסן אל המלך סהסן אשר מדעו ססתחך סתוה למחית סהני ה' ולמחית עשו
 סבאים להסם. וות בבית סהה ואני אעשה לך זכר סה סוב מאסם שאלת אהה ויאמר המלך ומס
 יהיה סהסן סהווא ויען סהסן ויאמר זכרך יהיה זם כי כל ילדי סהסנים אשר יולדו בטהה סהסן
 בכל יסודה ויהפשים יקראו על סתך אלכסנדרוס ויהיה לך זם לזכרון סהסן ויאלו לעבוד את
 עבודת ס' בבית סהסן אין לע רשיון סתם אלהי הבית סהה סה' אלהיו לקבל ססל וכל
 סמניה. וסתמה המלך אל דברי סהסן ויכשרו בעיניו ויעש כן. ויתן סהסן זכב לרוב לבדק
 סבית וישתחו לה' אלהיו ויאל ויבקש סהסן סהסן לדרוש את ס' אלהים בעדו ע"פ סהוורים
 וסחומים אס ילך למלחמה על דריוש ואס יחדל ויענהו סהסן לחמר מויה ג' את הבית סהה
 ג'אות גבל נעלמו ממנו סהוורים וסחומים אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים
 סבית קדש ויודיעני לסרותך את אשר עשית. וידרס סהסן את ס' בעד סהסן וס' סס
 סס זכר לסמ לעלך. ויאל סהסן למלך ע"ס ס' לך רבב ואלם כי סתן יתן בידך ויפיל

דסיפון פרק הו

לפניו את ספר דניאל הכבד ויקרא בו וינאסו את הכלב אשר כתוב בו על דבר האיל ככל הקדשים המנעם לכל רוח ועל דבר לפיר העצים אשר רץ אל האיל וירמסוהו ארצה. ויהי המלך אל המלך אחת הוא לפיר העצים ודריש הוא האיל אחת הרמסוהו ארצה ולקחתה את ממלכתו מידו. ויחזק הכתן את לב המלך ויאל אלכסנדרוס מירושלים שמח ושוב לב ויעבור ללכת על דריות למלחמה. ויעבור על בני עמון ויאל סנבלט החורני לקראתו וישחתו לו ארצה ויקבלו צביתו ויעש לו ולכל שריו משחה גדול ויחן לו כסף וזהב לרוב וישאל מהם לבנות מקדש בהר גריזים בגלל מישה הכתן חתנו בעל בחי והוא אחי עדוא הכתן הגדול אשר היה בירושלים כי לא אבה משה לגרש את אשמו כאשר עשו אחיו הכהנים צימי עזרא הכתן אשר גרשו הנשים הנכריות ולכן גרשוהו הכהנים החסידים והתמימים מלכתן בירושלים. וילך עם אשמו אל סנבלט החורני חותנו וישב עמו. ע"כ בקש סנבלט מאת אלכסנדרוס המלך לבנות מקדש בהר גריזים לכתן עם חתנו הוא ואלישיב הכתן עמו. ויאמר לו המלך בנה המקדש אשר שאלת בהר גריזים רק בשמך לך קן תהיה למוקש לכתן הגדול חנניה אשר בירושלים וגם לכל כהן אשר יבא אחריו לכתן החתני. וילך המלך לדרכו למלחמה על דריות. ולא בנה סנבלט החורני מקדש בהר גריזים ויאמר אל משה חתנו הנה לך מקדש אמת ככתוב בתורהם ונחה את הכרכה על הר גריזים. ויהי המקדש ההוא לאבן נגף ולעור מכשול ולמוקש לכהני ה' אשר בירושלים ולמקדש אשר בירושלים כי רבים מפריצו עמו היו הולכים אל הר גריזים מדי שנה בשנה לחוג את הגם במעשרותיהם ובנדבותיהם ובשלמיהם והמה עוזבים את מקדש ה' אלהיו אשר בירושלים ויהעשר המקדש ההוא מאוד ויעמוד ימים רבים עד מלך הורקנוס בן שמעון מבני חשמונאים ויהרסוהו והשבע העבודה בתמימות אל מקדש ה' אשר בירושלים. והורקנוס זה הורקנוס אשר מל את אדום ויביאסו צביתו ויאסרם בצבלי מלש כאשר נסגר מעטת הקפו וגבורתו. נשלים הספר האחד מספר יוסף בן גוריון הכתן:

הספר השני

פרק ששי כה אמר יוסף בן גוריון הכתן לרואה שריו למען היות אלכסנדרוס המלך מלך טרא ועלום על כל מלכי הארץ כאשר נודע חקפו וגבורתו אמרתי לבני לספר מהספרי מולדותיו מראשית מולדתו מעט מזעיר ואעידה עליו כאשר מלאחי מדברי ספרו"ן הכפחור וניקולאוס הדמשקי ופיסוס הסופר הרומי גם כאשר מלאחי בספר חולדות אלכסנדרוס אשר חברוהו הרומי מלרים ותכמיה המתעסקים בתכמות הקיט ובסבטי היצורי והכוכבים וסודות הכוונה ומעשה הסמחים ובעלי החיים וההתנועות אשר באילו לאור העלמות הכמות העלמות וזה הפה הספור. איש היה בארץ מצרים וימלך עליה ושמו נקתיצור והוא היה אבי אלכסנדרוס באמה כאשר נודע אודותיו. אמנם שמו בגלוי והנודע לכל העמים הוא אלכסנדרוס בן פוליס ולא היה בן פוליסום באמה. והיה האיש ההוא הוא המלך נקתיצור משכיל וחסד וראש על כל חרטומי מצרים ואביר המכשפים ומורדי כחות הכוכבים ויודעי העתידות ונשא תן צעירי עמו ומחלטה להם מקמס ועד גדולם ויוגד לו כי מלך פרס הוא ארתחששתא המלך יועץ להלחם ולהבקיע את מדינת מצרים ולהכניע את מלכותה אליו. ובשמעו את הדבר הזה וישלח מנאמי שריו ומסובי אשתו ללכת אל קאה מדינותיו הקרבות למלכי פרס לחור ולחקור על אמות השמועס ולדעה האמת הוא אם לא. ואחר כך החברד הוא צבית להשיקף בהמתו למי רידי כמות הכוכבי' לדעת האמת כמשפטו לעמוד על הנסחרו' והעתידות. ימלא מזרק בחושמ ממי מטר שהיו צפונים אחו מקדס למלאכת הקסם. ויקח בידו כפות תמרים אשר כרה בזמן ידוע ויחאכס בהם עם המים אשר נראו אליו דמיוני הגדודים העלוי' עליו וכאשר עמד על ככה שב להתחכם ולדעה היצור עליהם אם לא. ועודו מתחכם בזה ואחד ממלאכיו באמנים אשר שלח לחור על אודות ארתחששתא המלך בנה אליו ויאמר לו. דעת נקתיצור המלך נלמנה כי ארתחששתא המלך מחאזר לעלות עליך וללכוד את מנצרך ולכבוט את ממלכתך בגדודי אויביך הקמים עליך ולא תסר מאנשי מדי ופרס אשר לא שח לבו לעזרתו הסמוים חרטמוים בלמים וכראשנים לחים ותוגרמים כותם וערבים וצדקים ותיים וכחיים כלם נקבטו יסדיו וצאים עליך לא נסדר בהם איש שולף חרב היש